అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

జనవరి 2017

దివ్యకాంతి పథం

విషయ సూచిక

సంపాదకీయం:

"వేదాలను శృతి లేక దివ్యజ్ఞానం అని పేర్కొనడం సమంజసం. వీటిలో ఋగ్, యజు, సామ, అథర్వణాలు. పరమ సత్యమనే మొక్కకు సత్తువ నిచ్చి దానిని ఫలవంతం గావించే వర్షపు జల్లులు బ్రాహ్మణములు, ఆ మొక్క వుండే అరణ్యాలు అరణ్యకములు, అది పెరిగే నేల, ఉపనిషత్తులు, స్వయంగా మొక్క, దాని వేర్లు, కాండము, ఆకులు, పూరేకులు వాటి పాత్రలు. ఇక ఆ పుష్పం ఒక్కసారి స్వయం వ్యక్తమై శాశ్వతంగా నిలిచే మహావాక్కు — 'సోహం' — ఉపనిషత్ సారమగు "అహం బ్రహ్మ" అను వేదోక్తి...."

CWSA 17:102

శ్రీఅరవిందులు

నాగరిక సమాజ ప్రారంభదశలో మహామహులగు భారతీయ మహర్షులు మానవ హృదయంలో నాటిన పరమ సత్య బీజాలు ఇవి.

మన ప్రాచీన పూర్వీకుల మహోన్నత ఆవిష్కరణలకు ఈ సంచిక అంకితము.

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

Sri Aurobindo

వేదముల ఆవిష్కరణ

మార్మిక విద్యా ప్రభావిత దశ

ప్రపంచంలో ఇంచుమించు ప్రతిచోటా ఏదో ఒక దశలో మాయ మంత్రాలనే మార్మిక విద్యలు ప్రాచుర్యం పొందాయి. కొంతమంది విజ్ఞులు ఈ విద్యల్లో నిష్ణాతులై దాన్ని ఆచరణాత్మకంగా ఉండేటట్లు కొన్ని విధి విధానాలను, మతాచారాలను, వాటి చిహ్నాలను, రహస్య సాంప్రదాయాలను, ఆదిమజాతి మతాలలో లేక వాటికి దగ్గరగా ఏర్పాటు చేసారు. ఈ అభ్యాసాలు వివిధ దేశాల్లో, వివిధ రకాలుగా ఆచరణలో ఉండేవి. గ్రీకు దేశంలో ఓర్ఫియన్ అనే పేరుతో గానీ ఏల్యూషియన్ అనే ఆయన పేరుతో గానీ వ్యవహారంలో ఉండేవి. వీరిద్దరు మార్మికులే. ఈజిప్టులో, ఛాల్డియాలో మతగురువులు వారి గుప్త మరియు ఇంద్రజాలమనే పేరుతో, పర్షియాలో 'మాగి' లు పేరుతో ఈ విద్యలు ఆచారంలో ఉండేవి. భారతదేశంలో ఋషులది ప్రధాన పాత్ర. వీరందరూ కూడా ఆత్మజ్ఞానం కోసం, విశ్వవిజ్ఞానం కోసం చేసే సాధనలో నిమగ్నమై వుంటూ, మానవునిలో బాహ్యంగా కనబడే భౌతిక వ్యక్తిలో అంతర్గతంగా ఇంకొక అస్తిత్వం, లోతైన వ్యక్తిత్వం గలవాడు ఆసీనుడై ఉంటాడని గమనించారు. దానిని కనుక్కొని తెలుసుకోవడమే మనిషికి పరమావధిగా భావించారు. భారతదేశంలో ఆత్మజ్ఞానం పొందుట మాదిరిగానే "నిన్ను నీవు తెలుసుకో" అనేది వారి మానసికానుభూతిగా నుండింది. భారతదేశంలో ఆత్మజ్ఞానం తెలుసుకోవడం ఎంత గొప్ప ఆధాత్మికావసరమో మనిషికి అది అంత గొప్పఅవసరం అని వారు గ్రహించారు. ఇంతే కాక మనకి కనబడే భౌతిక విశ్వానికి ఆవల పరమ సత్యం ఒకటి వున్నదని, దాన్ని కనుగొని, అనుసరించి సాధించుకోవాలనేది వారి తీవ్ర ఆకాంక్ష. భౌతిక ప్రపంచానికి చెందని ప్రకృతి రహస్యాలనూ, శక్తులనూ తెలుసుకుంటే భౌతిక విషయాలపై, ప్రపంచంపై ఆధికారత సిద్ధిస్తుందని, ఈ జ్ఞానాన్ని వ్యవస్థీకరించి ఒక పద్ధతిగా చేయడం కూడా వారి ఉద్దేశం. అయితే దానికి చాలా కఠినమైన శిక్షణ, లక్ష్యశుద్ధి, ప్రకృతి పారిశుధ్యత అవసరము. అది సాధారణ మానవులకు సాధ్యపడదు.అటువంటి అర్హత లేనివారు దీనికి పూనుకుంటే అది వారికి చాలా హానికరము, వారికొక్కరికే కాక మిగతావారిక్కూడా అపాయమే. ఈ శక్తులు దుర్వినియోగం చేయబడుటకు, పెడర్థాలకు, సత్యాన్ని అసత్యంగా మార్చడానికి, మంచిని చెడు

చేయటానికి అవకాశం ఉన్నది కాబట్టి ఈ విషయాన్ని రహస్యంగా వుంచారు. ఈ జ్ఞానాన్ని, గురువులు శిష్యులకి తెరచాటున బోధించేవారు. ప్రత్యేకమైన చిహ్నాలతో, సంకేతాలతో ఈ బోధన జరిగేది. ప్రత్యేక దీక్ష పొందినవారు మాత్రమే అది అర్థం చేసుకోగలరు. దీక్ష పొందనివారు, వాటి యదార్థ అర్థాన్ని, వాటిలోని నిగూఢత మాటుపరచ బడినందున బాహ్యార్థాన్ని మాత్రమే తెలుసుకోగలరు. గుహ్యావిద్యల సారాంశం ఇది.

CWSA 16:5-6

వేదములు మానవజాతి అంతర్ జ్ఞానదశలో రూపొందించబడ్డాయి

మన మేధోజనిత తత్వ్యజ్ఞానానికి పూర్వ దశలోనే వేదాలు ఏర్పడ్డాయి. ఆ తొలి దశలో మన ఆలోచనా విధానం నేటి ఆధునిక అలవాట్లకు సరిపడు హేతువాద సిద్ధాంతపరమైన మాట తీరు, వ్యక్తీకరణకు భిన్నమైన రీతులలో సాగేది. ప్రాజ్ఞులు ఆ కాలమందు మానవుల యొక్క దైనందిన కార్యాచరణకు, సాధారణ గ్రహణశక్తికి అవసరమైన తెలివితేటలను మించిన జ్ఞానం కోసం అంతర్బుద్ధి యొక్క సూచనలు, అనుభవాలపై ఆధారపడ్డారు. వారి లక్ష్యం హేతుబద్ధమైన విశ్వాసం కాదు, ప్రకాశమాన మైన జ్ఞానసంపద. వారి ఆదర్శం ప్రామాణికబద్ధుడైన వాదన చేయువాడు కాదు, ఒక ఈశ్వర ప్రేరితమగు దివ్యజ్ఞాని. ఈ విధంగా వేదాల ఆవిర్భావాన్ని భారతీయ సాంప్రదాయం పదిల పరచింది. ఋషి వ్యక్తిగతంగా వేదగానానికి స్వరకర్త కాడు, కాని ఒక నిత్య సత్యానికి, సమిష్టి జ్ఞానానికి చెందిన దివ్యదృష్టి గలవాడు, ఒక ద్రష్ట. వేదభాష స్వయంగా శృతి, ఒక లయ. అది చెవులకు వినవచ్చిందే కానీ మేథాశక్తితో కూర్చబడినది కాదు. అనంతంలో నుంచి ఒక దివ్య అపౌరుషేయ మంత్రంగా, ఒక ప్రకంపనము, ఇతః పూర్వమే తనకు తాను ఆ జ్ఞానాన్ని అందుకొనుటకు సమాయత్తపరచుకున్న మనిషి అంతరంగంలో అవతరించింది. దృష్టి, శృతి అనే పదాలు వేదభాషాపరమైన మాటలు. ఈ మూలాధారమైన పదాలు వేదగానాలలో స్పష్టంగా అభివ్యక్తమైన దివ్యజ్ఞానానికి సంబంధించిన గోప్యమైన పరిభాషను, దివ్యావేశ విషయాలను సూచిస్తాయి.

వేదాంతము — ఉపనిషత్తులు — బ్రాహ్మణములు

వేదాలతో యజ్ఞయాగాది క్రతువులతో ప్రారంభించి ఒక వినూత్న ఆధ్యాత్మిక చింతనకూ, అనుభవానికీ సరికొత్త వ్యాఖ్యానం ప్రతిపాదించే ఉద్ధరణ విధానాలే, ఉపనిషత్తులు. ఇందులో రెండు పరస్పరం సహాయపడే అంశాలు. ఒకటి, వేదవిదుల రక్షణ, రెండు, వేదసారాన్ని దర్శనీయంగా చేయడము. మొదటిదానికి ప్రతీక బ్రాహ్మణములు, రెండవదానికి ప్రతీక ఉపనిషత్తులు.

వేద కర్మాచరణలోని ముఖ్యాంశాలను, వాటి భౌతిక సార్థకతకు అవసరమైన నియమ నిబంధనలను, వాటి సంకేతాత్మక జ్ఞానాన్ని, వాటి వేర్వేరు భాగాల ప్రయోజనాలను, కదలికలను, ఉపకరణలను, కర్మకాండకు ప్రధానమైన మూల గ్రంథాలను, అస్పష్టమైన వాటి పూర్వాపరాలను, పురాతన గాథల సాంప్రదాయ జ్ఞాపకాలను బ్రాహ్మణాలు నిర్ధారిస్తాయి.

ఉపనిషత్కాల ఋషులు వేరొక మార్గాన్ని అనుసరించారు. వారు అంతరించి పోయిన, లేక క్షీణించిపోతున్న ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానాన్ని ధ్యానంలోనూ, ఆధ్యాత్మికానుభూతి తోను తిరిగి పొందే ప్రయత్నం చేశారు.తమ అంతఃకరణ స్ఫూర్తికి ప్రాచీన మంత్రాలను ఆసరాగా, ప్రమాణంగా వాడుకున్నారు, లేక పాతసత్యాలను క్రొత్త రూపాల్లో తిరిగి రాబట్టుకొనుటకు వేదమంత్రం వారి ఆలోచనకు, దర్శనానికి బీజమయింది. వారు దర్శించినదానిని వారు జీవిస్తున్న కాలంలో అర్థమయ్యే విధంగా వ్యక్తపరిచారు. వాక్సత్వానికి మించినదాన్ని సాధించాలనుకొనే అన్వేషకులు కాబట్టి పదాలను వారు ప్రయత్నిస్తున్న తేజోమయ లక్ష్యానికి చేరుకొనుటకు సూచికలుగా వాడుకున్నారు. వారి అసలు ధ్యేయం వేదాలకు వ్యాఖ్యానం చెప్పటం కాక వేదాంతాన్ని అందుకోవడం.

అద్భుతమైన వీరి అన్వేషణ ఫలితంగా ఒక నూతన ఆలోచన, మరింత అధికంగా స్థిరమైన, శక్తివంతమైన ఆలోచనా సరళి, ఆధ్యాత్మికత సమకూరి వేదాంతంగా పరిణమించింది.

CWSA 15:13-15

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి

శృతి — స్మృతి

ప్రాచీన కాలంలో వేదాలు జ్ఞాన సంపన్నమయిన పవిత్ర గ్రంధాలుగా పరమోన్నత స్ఫూర్తిదాయకమగు ఘన కవితా రాశిగా, ఋషులు, ద్రష్టలు, యోగులు ఎవరైతే తమ మానసిక కల్పనచే కాక, ఉద్దీపింపబడిన చేతనతో స్వీకరించిన మహత్తరమూ, విశ్వజనీనమూ, శాశ్వతమూ అయిన పరమ సత్యంగా, మంత్రబద్ధం చేయబడిన, దర్శనములైన శక్తి శ్లోకాలుగా, సాధారణం కాక దివ్యప్రేరణ మూలాల నుండి ఆవిర్భవించినవిగా భావించబడ్డాయి. ఈ యోగులకు 'కవి' అనే నామధేయం యివ్వబడింది. తరువాతి కాలంలో దీని అర్థం అన్ని విధాల కవులకు ఆపాదించబడినా, ఆ కాలంలో మాత్రం — అది సత్యాన్ని దర్శించిన ద్రష్టలకు మాత్రమే వాడబడింది. వేదమే స్వయంగా వీరిని 'కవీయః సత్యశ్రుతః' గా వర్ణించింది. అనగా సత్యాన్ని విన్న ద్రష్టలు అని అర్థం. వేదం శ్రుతి అని పిలువబడింది. వినబడినది, దర్శించబడినది — అని అర్థం. ఉపనిషత్ ద్రష్టలు కూడా వేదం గురించి యిదే అభిప్రాయాన్ని కలిగి ఉండినారు. వారు ప్రకటించిన సత్యాల ప్రామాణికతకు తరచుగా వేదాన్నే ఆశ్రయించారు. అనంతర కాలంలో ఉపనిషత్తులు కూడా శ్రుతుల వలె దర్శించబడిన శాస్త్రంగా పవిత్ర గ్రంథాలలో చేర్చబడ్డాయి.

CWSA 16:3

గుహ్యమూ, మార్మికమూ అయిన భాష

వేదంలోని చాలా పంక్తులు, స్తోత్రాలు, మొత్తంగా, బాహ్యంగా ఒక మార్మికమయిన అర్థాన్ని కలిగి ఉంటాయి. అది ప్రస్ఫుటంగా గుహ్యమయిన భాషలో ఆంతరికమయిన అర్థాన్ని కలిగి ఉంటాయి. ఒక ద్రష్ట అగ్నిని తన స్వగృహంలో ప్రకాశించే సత్యపు తేజోమయ రక్షకుడిగా వర్ణిస్తాడు, లేదా మిత్ర, వరుణ, తదితర దేవతలను పరమ సత్యతతో స్పర్శలో ఉన్న లేదా సత్యాన్ని ప్రవర్ధమానం చేసే వారిగా, లేదా సత్యంలో జన్మించినవారిగా వర్ణిస్తాడు. ఇవి మార్మిక కవి, తొలి యోగులు అంతరంలో ఏ సత్యాన్నయితే ఆకాంక్షించారో, దానిని భావిస్తూ వాడిన పదాలు. అతడు అక్కడ బాహ్యమైన అగ్నికి అధిష్టానంగా ఉన్న ప్రకృతి శక్తి గురించి లేదా హోమాగ్నిని గురించి చెప్పటం లేదు, ఆతడు సరస్వతిని సత్యమైన వాక్కును

ప్రేరేపించి, సమ్యగాలోచనకు మేల్కొలిపే శక్తిగా లేదా ఆలోచనా సంపద గల దేవతగా వర్ణిస్తాడు. సరస్వతీ దేవి మనలను చైతన్యంలోకి మేల్కొలుపుతుంది, లేదా మనకు ఆ చేతన అనే మహాసముద్రపు ఎరుకను కలిగిస్తుంది. మన ఆలోచనలను ఉద్దీపింప చేస్తుంది. అతను ఈ విధంగా స్తుతిస్తున్నది ఖచ్చితంగా నదీ దేవతను కాదు. ఆ శక్తిని, ఒక ప్రేరణా స్రవంతిని, ఆ రోచస్సును మన భావనల లోనికి కొని తెచ్చి, మనలో ఆ సత్యాన్ని అంతర్ జ్ఞానాన్ని నిర్మించే సత్యవాక్కును అతను స్తుతిస్తాడు. ఈ దేవతలు నిరంతరం తమ మానసికమయిన కార్యాలలో నిలిచి ఉంటారు. యజ్ఞం అంతరమైన కార్యానికి బాహ్యచిహ్నం, మానవులు దేవతల మధ్య ఒక ఆంతరంగిక వినిమయం. మనిషి తనకున్న దానిని సమర్పించటం, బదులుగా దేవతలు శక్తి-అశ్వాలను, కాంతి గోవులను, అంధకారంలో వృత్రాసురులు, దస్యులు ప్రాణులతో చేసే సమరంలో విజయం సాధించటానికి శక్తి సమన్వితమయిన యోధులను సేనగా యిస్తారు. యజ్ఞ మాచరించే వ్యక్తి కోరే సంపద, గోవులు, అశ్వాలు తదితరమయిన వేవీ ప్రాపంచికమయిన సంపదలు కావు. అది భావన, మంత్రంలో మూర్తీభవించిన భావన యివ్వగలిగినవి, దివ్యత్వాన్ని పొందే ప్రక్రియ మహత్వమైన, పూర్ణమైన, తేజోమయమయిన సంపదలను క్రిందకు భూమి పైకి తెచ్చుకోవటం. ఆంతరిక యజ్ఞంవలన దేవత నుండి పొందిన నిధులు అన్నీ మార్మిక మయిన పదాలలో సూచించబడ్డాయి. కానీ రహస్య పదాలను చదవటం తెలిసినవారికే 'న్యవాచాంసి', స్పష్టంగా వ్యక్తపరిచే 'కవయే నివచన.'

CWSA 16:12-13

వేద ఋక్కుల ద్వంద్వార్థాలు

మనం అత్యంత నిగూఢమయిన ద్వంద్వ భావనలు గల శాస్త్రి గ్రంధాల సమక్షంలో ఉన్నాం. ఒకటి బాహ్యమైనది, మరొకటి అంతర్భూతమయినది. అందులోని సంకేతాలు ఈ నిగూఢమయిన అర్థాల అంతర్భాగమై ఉంటాయి, రహస్య బోధన జ్ఞానాలలో అంశమై ఉంటాయి. కొన్ని స్తోత్రాలు మినహాయించి ఋగ్వేదమంతా అంతర భావనతో యిటువంటి పవిత్ర గ్రంధమౌతుంది. ఇదే సమయంలో బాహ్యమైన అర్థం కేవలం ఒక ముసుగు కానక్కర లేదు. ఋక్కులు వాటి రచయితలచే శక్తి వంతమయిన శబ్దాలుగా భావించబడ్డాయి — అంతరమైన శక్తి కలిగి వుండడమే

గాక బాహ్యంగా కూడా శక్తివంతమయినవి. కేవలం ఆధ్యాత్మికమయిన గ్రంథాలు ఆధ్యాత్మికమయిన ప్రాధాన్యతనే కలిగి ఉంటాయి, కానీ ప్రాచీన ఋషులు ఎవరిని మనం మార్మిక యోగులుగా భావిస్తున్నమో వారు అంతర్గత మార్గాల ద్వారా బాహ్యము మరియు అంతర్గత ఫలితాలు కూడా సాధ్యమని విశ్వసించారు. భావనలు, పదాలు ఏ విధమయిన సిద్ధిని పొందటాని కయినా వినియోగించుకోవచ్చునని భావించారు. వేదంలో తరచుగా చెప్పబడినట్లుగా మానవమాత్రమైన మరియు దైవికమయిన సిద్ధి ఇది.

CWSA 16:10-11

చిహ్నాలతో, సంకేత పదాలతో వాటి అర్థాలను మరుగుపరిచే అవసరపు వత్తిడి వలన — గుహ్యంగా ఉంచవలసినందున — ఋషులు ద్వంద్వార్థాలను ఎన్ను కొన్నారు. సంస్కృత భాషలో సులభంగా వీలయిన పద్ధతి యిది. ఎందుకంటే ఒకే పదానికి భిన్నమయిన అర్థాలుంటాయి. కానీ యిది ఆంగ్లభాషలో అనువదించటం అంత సులభం కాదు, చాలాసార్లు అసాధ్యం కూడా. ఆ విధంగా అవుకు ఉయోగించే 'గో' పదానికి వెలుగు లేదా కాంతికిరణం అని కూడా అర్థం ఉంది. ఇది కొంతమంది ఋషుల నామధేయాలలో కూడా గోచరిస్తుంది. గౌతమ, అత్యంత ప్రకాశవంతమయిన. గవిష్ఠిర, వెలుగులో నిశ్చలమైనవాడు అని అర్థం. వేదాలలో గోవులు తేజో, జ్ఞాన సత్యసూర్యుని కాంతి కిరణాలు — గ్రీకు మార్మిక గాథలలో కూడా అభివర్ణించినట్లుగా. కొన్ని వేదభాగాలలో వ్యక్తపడిన ఈ అర్థాన్ని అన్ని సందర్భాలలో ఆపాదించినప్పుడు సముచితమైన భావాన్ని కలుగ జేస్తుంది.

CWSA 16:13-14

వేద ఋషులు

ప్రాచీన కాలం నాటి భారతదేశంలో వేదాల కవిద్రష్టలైన ఋషులు ఉత్కృష్ట మయిన ఆధ్యాత్మిక మరియు సామాన్య ప్రజల కతీతమయిన మార్మిక జ్ఞానాన్ని కలిగి ఉండేవారు. వారు తమ జ్ఞానాన్ని, శక్తులను ఉపదేశం ద్వారా తమ శిష్యులకు, వారసులకు ధారపోయటం సంప్రదాయంగా వస్తుంది.

ఉనిషత్కాలంలో కూడా ఆ యుగంలోని ఆధ్యాత్మిక జిజ్ఞాసులు ఉపదేశము, ధ్యానము ద్వారా ఈ నిగూఢమయిన జ్ఞానాన్ని పొందటానికి ప్రయత్నించారు.

పండితులు అనంతరం ఊహాగానాలపై ఆధార పడవలసి వచ్చింది. ఒక మానసికమయిన వ్యాఖ్యానంపై కేంద్రీకరించి లేదా పురాణపరంగా మరియు బ్రాహ్మణములలోని కథల ననుసరించి విశదీకరించవలసి వచ్చేది. (బ్రాహ్మణములలో గాథలు కూడా సంకేతాలతో నిగూఢంగానే ఉండేవి.)

వైదిక ఋషులు తమ మంత్రాలు ఉన్నత గుప్తచేతనా స్తరాల నుండి ప్రేరితమయినవని విశ్వసించారు. అవి ఈ గుప్తమయిన జ్ఞానాన్ని కలిగి ఉన్నాయి. వేదంలోని వాక్కుల నిజమైన భావం కేవలం ద్రష్టలు, జ్ఞానులు అయినవారికే విదితం. ఇతరులకు ఈ శ్లోకాల్లోని గుప్తజ్ఞానం అందకుండా పోయింది.

CWSA 16:6-8

వైదిక ఋషులు ఉన్నత లోకాల నుండి వచ్చినవారు

ప్రశ్న: శ్రీమాతా! వేదఋషులంటే ఆ స్థాయికి ఎదిగిన మానవులా లేక ప్రత్యేకంగా ఆవిర్భవించినవారా?

మీ ఉద్దేశమేమిటి? దైహికంగా పరిణామం చెందిన జీవులా, లేక అంతర్మథనంతో పరిణితిచెందిన జీవులా? అని కదా?

వారు బహుశా ... కాదు... ఖచ్చితంగా అంతర్మథనంగా పరిణతిచెందిన జీవులు కానీ శరీరం మాత్రం పరిణామ క్రమంలో ఏర్పడింది.

కానీ వాళ్ళు నిస్సంశయంగా, కచ్చితంగా అంతర్మథనంగా పరిణతి చెందిన జీవులే. ఉన్నత స్తరాల నుండి దిగివచ్చి, ఈ దైహిక ఉపాధులను, వినియోగించుకొని ఈ దేహాలతో వ్యక్తపరచుకున్నారు. నేను మొన్న చెప్పినదిదే. ఈ భౌగోళిక మరియు మానవ పరిణామ క్రమాన్ని మార్చిన విషయ మేమనగా శరీరాలు ఉన్నత స్తరాలకు చెందిన జీవుల అవతరణకు అనువైన విధంగా వినియోగపడుటకు తగిన ఉదాహరణలుగా మారటానికి తగినంత పరిపూర్ణతను పెంపొందించుకోవటం. ఋషులు ఈ కోవకు చెందిన వారవటం తెలిసిన విషయమే. అందరూ కాకపోయినా కొంతమంది నాయకులుగా శిరఃస్థానంలో ఉన్నవారు — బహుశా వారంతా ఒక సమూహంగా ఉండి పరిసరాల కతీతంగా సిద్ధిని పొందిన వారై ఉంటారు.

CWM 7:355-56

వేద కవులు

వేద కవులు పరిపూర్ణ నైపుణ్య ప్రవీణులు. వారి లయగతులు దేవతల రథాల్లా మలచబడి, దివ్యమైన, విశాలమైన, శబ్దపు రెక్కలపై మోయబడి, ఒకేసారి వాటి గమనంలో ఏకాగ్రము, విస్తృతము అగు తరంగాలుగా వృద్ధిజెంది, స్వరకల్పనలో సూక్ష్మ మై, భాషణములు శ్రుతిబద్ధమై, ఇతిహాస స్థాయికి ఉన్నతి చెంది, ఉచ్ఛారణలో మహాశక్తివంతమై, రూపంలో స్థిరము, స్వచ్ఛము, వైభవోపేతమై, సూటియైన, సంగ్రహమైన ప్రభావంగల భాషగా, సంపూర్ణమై పొంగిపొరలే భావన, సూచనలతో ప్రతి శ్లోకమూ స్వయంగా పటిష్టమై, సంతృప్తమై విరాజిల్లుతూ తన స్థానంలో ముందున్నదానికీ, తరువాత రాబోవుదానికీ మధ్య ఒక బృహత్సోపానా లయినాయి. విశ్వసనీయంగా అనుసరించిన వైదిక సంప్రదాయం దానికి రూపాన్నీ, స్థూలత్వాన్ని ఇచ్చింది, కాని యిందులోని విషయాలు గంభీరమై మానవాత్మకు సాధ్యమయిన మానసిక మరియు ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలను కలిగి ఉన్నాయి. వాటి రచనా నిర్మాణశైలి ఆచారాలుగా జీర్ణావస్థకు ఎప్పటికీ దిగజారవు. ఎందువలన అంటే తాము అందించ దలచుకున్న దానిని ప్రతి కవి స్వయంగా జీవించి, తమ మనసులకు తమ వ్యక్తిగత దర్శనములకు సూక్ష్మత, ఉదాత్తతలతో కొత్త వ్యక్తీకరణను గలిగించారు. విశ్వామిత్రుడు, వామదేవుడు, దీర్ఘతముడు మొదలైన మహాద్రష్టల వాక్కులు అత్యంత అసాధారణము, విశాలము, ఉన్నతమయిన మార్మిక కవితా శిఖరాల నందుకున్నాయి. వీటిలో ఉపనిషత్తులు నిరంతరం వసిస్తూ తమ శ్వాసను నిలుపుకొనే సృష్ట్యావిర్భావ స్తోత్రం వంటి కవితలుగా భావనా శిఖరాలపై ఒక శక్తివంత మయిన స్పష్టతతో సాగుతాయి.

సనాతన భారతావని మానసము దాని వేదాంత, మత, సంస్కృతుల మూలాలను ఈ కవి ద్రష్టల రచనలలో గ్రహించ ప్రయత్నించినపప్పుడు ఏమాత్రం పొరపడలేదు. ఎందుకంటే తన జనావళి భవిష్య ఆధ్యాత్మికత వాటిల్లో బీజరూపంలో ఉన్నది లేదా వాటి ప్రథమ ప్రకటనలోనే వ్యక్తమయింది.

CWSA 20:326-27

వైదిక కవులు మంత్రమని పిలిచినది ఒక ప్రేరిత జ్ఞానమయ దర్శనము మరియు దివ్యదృష్టిగల భావన. అది సిద్ధితో కూడిననది — భగవంతుడు, ఆత్మ, మనిషి, ప్రకృతి, జగత్తు, జీవనం, విషయం, భావన, అనుభవం, కార్యం యొక్క అంతర సత్యవ్యక్తీకరణ సూచించే అవసరమైన యోచనాయుతమైన ఆధునిక పదం. అది ఛందస్సు అనే మహత్తరమైన ఆత్మ లయగీతుల రెక్కలపై ఏర్పడిన భావన. ఎందుకంటే దర్శనము, శ్రవణము వేర్వేరు కాదు. రెండూ ఒకే కార్యం, తమలో సత్యాన్ని జీవించటం. దేనినయితే మనం సిద్ధిపొందటం అంటున్నామో దానిని ఈ రెండింటి నుంచీవిడదీయలేము. ఎందుకంటే ఆత్మలో దాని ఉనికి, అది మనస్సును పొంది ఉండటం అనేదాని వ్యక్తీకరణ సృష్టి కర్త లేదా కర్మకు మానవ మాధ్యమానికి ముందుగానో లేక దానితో సరిసో ఒక అంతర్ ర్శనము, శ్రవణముగా ఒక తేజోమయ శబ్దంగా రూపుదిద్దుకుంటుంది.

మంత్రం హృదయం నుండి ఉద్భవిస్తుంది

హృదయంలో జనించిన మంత్రం మానసిక భావనలో ఏ శాశ్వత దైవం యొక్క సత్యత ముఖంగా లేక రూపంగా దర్శించబడిందో ఆ దైవం యొక్క రథంగా రూపొందించబడింది. కవి ద్రష్టల మంత్రాన్ని వినటానికి అర్హతగల బాహ్యాశ్రోత మనసులో కూడా, ఆ శబ్దం నిజమయన మంత్రమయితే, అది విన్నవారికి ఆ అంతర సత్యంయొక్క దర్శనం కలగాలి, దాని అంతరమైన ఆత్మను మనసు పొందగలగాలి. ఆ లయబద్ధమైన శబ్దపు సందేశం, సత్యంయొక్క దర్శనం విన్న వెంటనే అది ఆత్మకు తక్షణమే అవగత మవ్వాలి. అది చాలా మార్మికమయిన విషయం అనిపించవచ్చు. మంత్రం యొక్క జననం, ప్రభావానికి యితమిద్ధంగా యింతకన్నా సంపూర్ణమయిన వర్ణన సాధ్యం కాదు. వైదిక ఋషులు ఉద్దేశించినదాని కన్నా తక్కువ స్థాయిలో, నిజంగా ఉన్నతమయిన కవితా ఆవిర్భావాలకు దీనిని వినియోగించుట జరగవచ్చు. అంతర సత్యానికి స్వరం కాగలిగినపుడు, సత్యం యొక్క భాషణం, లయల ఉన్నత శక్తిలో యిమిడినపుడు మంత్రమౌతుంది.

మరొక విధంగా చెప్పాలంటే మంత్రం సూటిగా, అతి ఉన్నతమైన, తీక్షణమైన,

అత్యంత లయబద్ధమయిన దివ్యభరితమయిన శబ్దం. అది మూర్తీభవించిన అంతర జ్ఞానం, మరియు జ్ఞానోదయ స్ఫూర్తి. అది మనస్సును ఆత్మసాక్షాత్కారము, దర్శనముల వలన వస్తువుల అంతర సత్యం, వాటి దివ్యమైన రూపాలతోను మమేకం చేస్తుంది. అది ఒక పరమ లయబద్ధమైన భాష. అది పరిమితమయిన దానిని పట్టుకొని అందులోనికి అనంతమయిన వెలుగును, స్వరాన్ని తెస్తుంది.

CWSA 26:218

స్వచ్ఛమైన ఆకాంక్ష — మంత్రం

నిజమైన ఆకాంక్ష, మెదడు నుండి రాదు. అది భావన ద్వారా నిర్మిత మయి నప్పుడు, హృదయం నుండి ఒక జ్వాలలా పైకెగసి వస్తుంది, మీరు శ్రీఅరవిందులు వేదాల గురించి వ్రాసిన వ్యాసాలు చదివారో లేదో నాకు తెలియదు. ఆయన ఒక చోట వివరిస్తారు, ఈ స్తోత్రాలు మనసుతో వ్రాసినవి కాదు. అవి చాలామంది అను కునేటట్లు ప్రార్థనలు కాదు, హృదయం నుండి ఎగసే ఒక జ్వాల, ఒక స్పందన, అది ఆకాంక్షకు వ్యక్తీకరణ. (అది హృదయం కాదు, వ్యక్తియొక్క చైత్యసత్త కేంద్రం) అది ఆలోచించి చెప్పినది కాదు, అవి శబ్దాల నుండి వచ్చిన అనుభవాలు కాదు. అనుభవం సరియైన, ఖచ్చితమయిన, అనివార్యమయిన శబ్దాలతో నిర్మితమైనవి. వాటిని మార్చటానికి వీలు లేదు. అది ఆకాంక్ష యొక్క సహజ గుణం. మీరు ఆ మంత్రాన్ని నిర్మించాలని అనుకోరు. అదే మీ నుండి ఒక సిద్ధమైన జ్వాలలా పైకెగసి వస్తుంది. అందులో ఏమైనా శబ్దాలు ఉంటే (కొన్నిసార్లు ఏమి ఉండదు) వాటిని మార్చటానికి ఉండదు. ఒక శబ్దస్థానంలో మరొక శబ్దాన్ని ఉంచలేరు. ప్రతి పదం ఖచ్చితంగా సరియైనిదై ఉంటుంది. ఒక ఆకాంక్ష, రూపుదిద్దుకున్నప్పుడు అది రూఢిగా, నిశ్చయంగా మార్పుకు అవకాశం లేకుండా చేయబడుతుంది.

CW M 4:136

శ్రీమాత

అనువాదం: డా. సరోజా ప్రసాద్

యజ్ఞయాగాది మార్గము

ఋత్విజుడు

దివ్యజ్ఞానము, దివ్యశక్తి ఆవశ్యకమైనవే. యజ్ఞయాగాదుల నిర్వహణ, త్యాగశీలత వలననే అవి లభిస్తాయి, అభివృద్ధి చెందుతాయి. వాటిని ఆహ్వానించి యజ్ఞము అనే బలిపీఠం పైన ప్రతిష్ఠించాలి. దివ్యత్వం కూడా అంతే. దివ్యత్వం హృదయంలో ప్రతిష్ఠితమైతేనే మానవుడు దివ్యత్వాన్నీ, అమరత్వాన్నీ సాధిస్తాడు. మహర్షులు, ద్రష్టలు కూడా ఇట్టి సాధకులకు సహకరించారు. ఇది కూడా ఒక రకమైన ఆరాధనయే! ఈ విధంగానే దివ్యత్వం ఆవిష్కరింపబడుతుంది. వశిష్ఠుడు, విశ్వామిత్రుడు ఆ విధంగా సుదాస్యునికి, త్రాసదాస్యునికి బోధకులైనారు. దైవస్తోత్రం చేసి, ఆరాధించి ఆహ్వానించటానికే ఋత్విజులు మంత్రపూతంగా హవిస్సులను ఆహుతి చేస్తారు.

దివ్యత్వం హృదయంలో మేల్కొననిదే జీవన్ముక్తి లేదు. దివ్యత్వమే మనకు విముక్తిని ప్రసాదించగలిగేది. మనలో అవగాహన కల్పించే అర్చకస్వామి దైవమే. ఆయనయే నిజమైన బోధకుడు. ఆయనను జ్వలిస్తున్న అగ్నిలో చూడవచ్చు. మన యజ్ఞాన్ని ఆయనే విజయవంతంగా నడిపించగలడు. ఋగ్వేదంలోని మొదటి ఋక్కు 'అగ్నిసూక్తం' కావటం కాకతాళీయం కాదు.

'అగ్ని' సర్వజ్ఞుడైన దైవశక్తి

'అగ్' అనేది అగ్నికి మూలబీజం. 'అగ్' అంటే శక్తి. అది వెలుగుకు కూడా సంకేతం. అందువలన 'అగ్ని' అంటే వెలుగుతున్న విజ్ఞానం అని అర్థం చేసుకోవచ్చు. ఎవరైతే విజ్ఞాన తేజంతో ప్రకాశిస్తాడో వాడు 'అగ్ని' లాంటి వాడని అర్థం చేసుకోవాలి. దీని వలన అగ్ని ప్రాథమికమైనదనీ, ఉన్నతమైనదనీ అర్థం చేసుకోవాలి. ఇది సృష్టికే ప్రాచీనమైనది. మనకు గోచరించే ప్రకృతి శక్తులకు కూడా 'అగ్ని' యే మూలము. 'ఆగ్' అనే ధాతువుకు 'సంచాలకత్వము', 'మార్గదర్శనము' అనే అర్థాలు కూడా వున్నాయి. ఆ విధంగా 'అగ్ని' ప్రపంచాన్ని నడిపించే శక్తి అని అన్వయించుకోవచ్చు. ఈ విధంగా మన ప్రపంచాన్ని నిర్దేశించిన లక్ష్యానికి చేర్చే శక్తి 'అగ్ని' అని భావించాలి. అందువలన దానిని భగవంతుని సేనావాహినికి నాయకుడు అని నిర్ణయించారు. అంతేకాక ప్రకృతిలోని వివిధ శక్తులకు ఆధారభూతమై వాటికి దిశానిర్దేశనం చేసే

శక్తి కూడా అగ్నియే. ఇదే విషయం వేదంలోని అనేక సూక్తాలలో చెప్పబడింది.

సృష్టి ప్రారంభానికి అసలైన కారణం ఈ శక్తియే. ఇదే సృష్టిలోని చర్య లన్నిటికి వెనుక ఉండే శక్తి, దేవతలను కూడా నడిపించేది, వారికి మార్గనిర్దేశనం చేసేది కూడా ఇదే. ఈ అగ్నిశక్తియే దివ్యశక్తికి కూడా ఆధారభూతమైనది. అగ్ని శక్తిరూపంలోను, తేజస్సు రూపంలోను, ఉష్ణరూపంలోను ఏకకాలంలో వ్యక్తం కాగలదు. మన లక్ష్యమైన 'ఋతచేతన' (సత్యచేతన) కలిగించేది కూడా ఈ శక్తియే. వేయేల, సృష్టికి ఆధారభూతంగా వుంటూ, మార్గనిర్దేశనం చేసే స్వయంచాలక శక్తి ఈ అగ్నియే అని చెప్పవచ్చు.

శాశ్వత సత్యాన్ని కాపాడేది కూడా అగ్నియే

అజ్ఞానము, అనృతము, దుర్మార్గము బాహ్యప్రపంచంలో అంతటా వుంటాయి. ఈ భయంకరమయిన ముసుగు వెనుక శ్రీమాత నిజస్వరూపం దాగి వుంటుంది. అచేతనత్వం, తమోగుణము, బాధలు కేవలము నిశాచర శక్తులే. వేదం వీటిని 'తమస్సు' గా అభివర్ణించింది. మన మేధాశక్తి కూడా అస్పష్ట చంద్రకాంతి వలెనో మిణుగు మిణుగు మనే నక్షత్రకాంతి వలెనో ద్యోతకమయ్యే దివ్యనిశీధి మాత్రమే. కాని విచిత్రం ఏమిటంటే ఈ చీకటి దుప్పటిలోనే ఆమె సహోదరి 'ఉషస్సు' కూడా నిద్రించి వుంటుంది కదా! ఇందవలన రానున్న దివ్య ఉషస్సుకు తమస్సు ఒక విధంగా తెర వంటిది అనుకోవాలి.

భౌతిక చేతన అనే కాళరాత్రిలో కూడా అగ్ని ఆరని జ్యోతిలా ప్రకాశిస్తూనే వుంటుంది. మన చీకటి ప్రపంచానికి 'సత్యచేతన' అనే వెలుగును ప్రసరించేది ఈ అగ్నియే. సృష్టికర్త దానిని అంతటా దాగి యుండేలా నిక్షిప్తం చేసాడు. అది విశ్వంలోని అన్ని కదలికలనూ శాసించగలదు. అసత్యం చుట్టూ వున్న అగ్ని శాశ్వత సత్యాన్ని నిగూఢంగా కాపాడుతూనే వుంటుంది. అచేతనాన్ని చైతన్యవంతం చేసేది కూడా అదే. అదే పదార్థంలో నిబిడీకృతమై యున్న చైతన్యం, అజ్ఞానంలో దాగియున్న దివ్యజ్ఞానం. పాపపంకిలంలో దాగియున్న స్వచ్ఛత కూడా అదే! దుఃఖం అనే మంచుతెరల మాటున ఉన్న ఆశాకిరణం; పరమాత్మ యొక్క విశ్వకళ్యాణ జ్యోతి అది.

మనమే గనుక అజ్ఞానపు పైపొరను ఛేదించి లోనున్న చైతన్యాన్ని చూడగలిగితే

దివ్య ఉషోదయమూ, దాని వెనుక నున్న అంతర్గత దివ్యశక్తులూ కనబడతాయి. "అందువలన పైనున్న అంధకారాన్నీ, అజ్ఞానాన్నీ, వేదననూ, అపజయాల్నీ రూపు మాపండి; దివ్యత్వంలో అమరులు కండి" అని దీని సందేశం.

మనలోని దైవానికి మొట్టమొదటి సజీవ సంకేతం 'అగ్ని'

అగ్నియే మనలోని అత్యున్నత దివ్యజ్యోతి. దాన్ని హృదయంలో జ్వలింప జేద్దాం. అది మన హృదయాలయానికి అర్చకస్వామి. ఆయనను ఆహ్వానిద్దాం. వారి దివ్యతేజస్సుతో అంతా పరిశుద్ధులమౌదాం. అల్ప సంతోషాలు, అర్థం లేని దుఃఖాలు, విజయాలు, పరాజయాలు ఆయనకు నైవేద్యంగా అర్పిద్దాం. చివరకు మరణాన్ని కూడా. పాతభావాలు, అసత్యము భస్మమై పోవు గాక! అప్పుడు ఊర్ధ్వ లోకాలను చేరుకోగల 'సావిత్రి' ప్రజ్వరిల్లుతుంది. అట్టి స్థితి నవ్యమైనది, సత్యమైనది.

సర్వము మన హృదయాంతరాళంలోనే ఉంటుందన్న సత్యం మరువకండి. 'అగ్ని' మనలోనే ఉన్నది. అర్పించేవాడు, స్వీకరించేవాడు, స్వీకరింపబడేదీ మనలోనే వున్నది. ద్రష్ట, స్రష్ట, విశ్వము మనలోనే వున్నాయి. బ్రాహ్మణుని వేదమంత్రం, దివ్యత్వాన్ని ఎదిరించే అసురశక్తులు, భూతగణాలు మన అంతర్గతమైనవే. వృత్రా సురుడు, ఆతని సంహర్త మనలోనే వున్నారు. దేవదానవుల యుద్ధం అంతరంగంలోనే జరుగుతుంటుంది. అంగిరస, వశిష్ట, విశ్వామిత్రాది సప్తఋషులు, అలాగే రాక్షసులు మనలోనే వున్నారు. జీవాత్మ — విశ్వాత్మ వేరుగా లేవు. అవి ఒక్కటే. దగ్గర, దూరం అనే భేదాలు ఉండవు. అష్టదిక్కులు, సప్తసముద్రాలు, జీవనదులూ, సప్తలోకాలు మనలోనే వున్నాయి.

శ్రీఅరవిందుల బెంగాలీ రచనలు (పేజీలు 35-40)

యజ్ఞ, యాగ క్రమ మార్గము

అసత్యమై, నశ్వరమైన ఈ భౌతిక ప్రపంచం ఏనాటికైనా అనంతమైన దివ్యత్వాన్ని అందుకోగలదా? చిచ్ఛక్తిని, దివ్యానందాన్ని అది ఏ విధంగా అందిస్తుంది? ఈ ప్రశ్నలకు సమాధానం ఒక్కటే: "అవును, అందిస్తుంది. యజ్ఞయాగాదులు అందుకు మార్గం." యజ్ఞం అంటే సమర్పణ, మరియు ఆత్మార్పణ. నీవు నీ సర్వస్వము, నీ భవిష్యత్తు, నీ ధన కనక వస్తు వాహనాలు ఆ దివ్యాగ్నిలో ఆజ్యం కానివ్వు. అదే

దివ్యానందానికి నీవు అర్పించగల ఆహుతి. ఆ విధంగానే దివ్యత్వాన్ని, దివ్యానందాన్ని నీవు అందుకోగలవు. అదే యోగమార్గము, మోక్షమార్గము. అశాశ్వతమైన భౌతికము పాశవికానికి ఆవల కొలువున్న పరాత్పరుడికి అర్పించే ఆజ్యమే.

శరీరము, మనసు, జీవము అనే మూడు రజ్జువులతో జీవుడు బంధించబడ్డాడు. మనసు అజ్ఞానము అనే బంధనము. దుఃఖము ప్రాణానికి ఉన్న అవరోధము. కోరికలూ, విభేదాలు ఈ దుఃఖానికి కారణము. శరీరానికి మరణం అనేది ఆవలి గట్టు. ఎలా జీవి ఈ బంధనాలను త్రెంచుకొని విముక్తుడు కాగలడు? జీవుడు పైకి ఎదగాలంటే ప్రకృతి అవరోధాలను దాటాలి. దీనికి మార్గం తన సర్వస్వాన్ని త్యాగం చేయాలి: దైవానికి అర్పించాలి.

నిగూఢమైన ఈ సత్యాన్ని — అంటే ఆత్మ పరమాత్మలో లీనం కాపటం — నిజం చేయటానికే దైవం ఈ లీలను ఎంచుకుంది. శారీరక స్పృహలో వుండి కూడా అమరత్వాన్నీ, బ్రహ్మానందానుభవాన్నీ, అనంత విజ్ఞానాన్నీ, శక్తిని సముపార్జించటం, ప్రేమైక జీవన మాధుర్యాన్ని అనుభవించ గలగటం ఈ జీవితంలోనే సంభవించాలి. ఇవన్నీ భగవంతుని లక్షణాలు. ఆయన నిత్యుడు కాబట్టి ఆయన లక్షణాలు కూడా నిత్యమే. కాని మానవులలో ద్వైదీ భావం ఉంటుంది. సుఖదుఃఖాలు, అనేకత్వ ఏకత్వాలు, అవధి, నిరవధికములూ, బాహ్య అంతరంగాలూ, ఇంద్రియానుభవము, అతీంద్రియ జ్ఞానము మొదలైనవి పరస్పర భిన్న భావాలు. ప్రతిదానికి మరొకటి విరుద్ధంగా వుంటుంది.

శ్రీఅరవిందులు, బెంగాలీ రచనలు (పేజి 47-48)

యజ్ఞాచరణ యొక్క నియమాలు

మన జీవితము, చేతన నిశీధి లాంటివి. మిణుగు మిణుగుమనే నక్షత్రాలు కొంచెం కాంతిని ప్రసరింప చేస్తాయి. కాని ఆ చీకటి ఉషోదయానికి జన్మ నిస్తుంది, కాని మరల కాళరాత్రి వెలుగులను మింగి వేస్తుంది. ఇది ఒక విధంగా ప్రకృతిలోని యజ్ఞమే. ఆకాశం నుండి మేఘుడు వర్షించటమూ యజ్ఞమై. సప్తసముద్రాలే పైనుండి వర్షించి మరల మనకు జీవనదులౌతాయి. చుట్టూ చుట్టుకున్న కొండచిలువ లాంటి వృత్రాసురుడు దేవుని అశనిపాతానికి ఛిన్నాభిన్నమై పోతాడు. యజ్ఞంలో సోమపానం చేసి ఋత్విక్కులు తన్మయులౌతారు.

సర్వస్వం పరమాత్మకు సమర్పించటమే మనము చేయగలిగిన యజ్ఞం. ప్రపంచ మంతటా ఒక అవ్యక్తమైన యజ్ఞభావమే ఉంది. ఆత్మ పరమాత్మలో లీనం కావాలనుకోవటం యజ్ఞమే కదా! ఎక్కడ ఆత్మకు ముక్తి లభిస్తుందో, ఎక్కడ హృదయంలో దైవ సంకీర్తన ప్రతిధ్వనిస్తుందో అక్కడ ఆత్మకు బంధనాలు ఉండవు. అది నిర్జిత బంధ విజేత.

హృదయాంతరాళంలో జనించిన నిజమైన సృజనాత్మక అర్పణ ద్వారా మానవుడు దేన్నయినా సాధించ గలుగుతాడు; పరిపూర్ణతను అందుకో గలుగుతాడు. ప్రకృతే అట్టివానికి తనకు తానుగా లోబడి అతని సాహచర్యం కోరుకుంటుంది; అతని భాగస్వామి అవుతుంది. ఆమె భవితకు అతడు ద్రష్ట యైన రారాజు కాగలడు.

జీవుడు దేవుడు కావాలంటే మూడు నియమాలు ముఖ్యంగా పాటించాలి

1) దైవ ప్రార్థన ద్వారా దైవానికి ఆకర్షితుడై వుండాలి. 2) ప్రస్తుతించటం ద్వారా దేవుని దృఢంగా నమ్మాలి. 3) తన జీవితంలో దైవాన్ని వ్యక్తం చేయటం ద్వారా దైవత్వాన్ని ఆవిష్కరించాలి. మానవుడు ఆ విధంగానే తనలో ప్రతిబింబించుకో గలడు. అట్టివాడు దైవసాన్నిధ్యంలో వుంటూ మరల మరల దైవాంశతో జన్మిస్తూ తనలోనూ, సర్వ ప్రపంచంలోనూ ఆనందాన్ని చూస్తూ హాయిగా జీవితం గడపగలడు.

యజ్ఞాచరణలో సాధకుడి ముందంజ

మన భౌతిక ప్రపంచం రెండు మహా సముద్రాల మధ్య వుంటుంది. అధో భాగంలో వుండే సముద్రం మనలోని అంతఃకరణమే. అది అధోచేతన. మన దైనందిన మనోభావాలు, స్పందనలు, ఆవేశాలు అందులో నుండే జనిస్తాయి. అచేతనము కాళరాత్రి వంటి సముద్రము. దీనిని వేదము 'అప్రకేతం సలిలం' అని అభివర్ణించింది. అదే అధోచేతన, లేక సుప్త చేతన. అయినా దానికి ఉండే చైతన్యం దానికి వుంది. ప్రకృతికి అతీతమైన విశ్వం అందులో దాగి వున్నది. అది విజ్ఞాన భాండాగారము. సత్కర్మ దాని విధి. అది బహిర్గతమైతే సృష్టి రూపం సంతరించుకుంటుంది. ఇక మనకు ఊర్ధ్వంలో ఇంకొక మహా సముద్రం వుంటుంది. అదే విశ్వవ్యాప్త 'అతిమానస'

చేతన. చేతన, అచేతన అనేవి రెండూ దాని ఛాయారూపాలే. ఊర్ధ్వంలో వున్న సత్, చిత్, ఆనందములు అందులో సంపూర్ణ ఆకృతులు పొందుతాయి. అదే సత్యలోకం; అనంతమైన సత్యలోకం. ఇక తపోలోకంలో అనంత శక్తి,చేతన నిండి వుంటుంది. జ్ఞానలోకంలో సృజనాత్మకత ఆనందాబ్దిలో మునకలు వేస్తుంది. మహర్లోకంలో సత్యచేతన అనంత పరివ్యాప్తిని పొందుతుంది. వీటన్నిటి మధ్యన ఉన్నదే భూలోక చేతన. ఈ విషయం కూడా వేదంలో ఉన్నదే. పైన పేర్కొన్న వివిధ లోకాలు, చైతన్యాలు దివ్యచైతన్యదానిలోని మజిలీలే.; సమతలంగా వుండే మజిలీలు. ఈ ఏడు మజిలీలు ఏడు మెట్ల వంటివి. వీటిని దాటితే దివ్యత్వం చూడవచ్చు. పైకి ఎక్కేనారికి భగవంతుడు చేయూత నిస్తాడు. అసుర శక్తులు క్రిందకి లాగుతూనే వుంటాయి; ఆటంకాలు కలిగిస్తూనే వుంటాయి. సత్యాన్వేషి మాత్రం క్రమంగా ఎక్కి ఆధ్యాత్మిక గిరి శృంగం చేరగలడని వేదాలు చెప్పాయి. ఆలా వెళ్ళినవారే ఆనంద సముద్రంలో మునకలు వేయగలరు. దానికి మార్గదర్శియే అగ్ని. అదియే ఈ యజ్ఞానికి ఋత్విజుడు.

శ్రీఅరవిందుల బెంగాలీ రచనలు పుట. 40-41

అనువాదం: కె. ఆర్. యల్. నరసింహారావు

సంసమిద్ యువసే వృషన్నగ్నే విశ్వన్నియం ఆ
ఇంస్పదే సమిక్ష్యయసే స నో వసున్యా భర

"ఇద్దరూ ఏకమై ఒకే మాట పలకండి, ప్రాచ్యదేవతలు ఒకే జ్ఞానాన్ని తెలుసుకుని ఎవరి భావాన్ని వారు తీసుకున్నట్లుగా మీ మనసులు కూడా ఒకే జ్ఞానానికి రావాలి

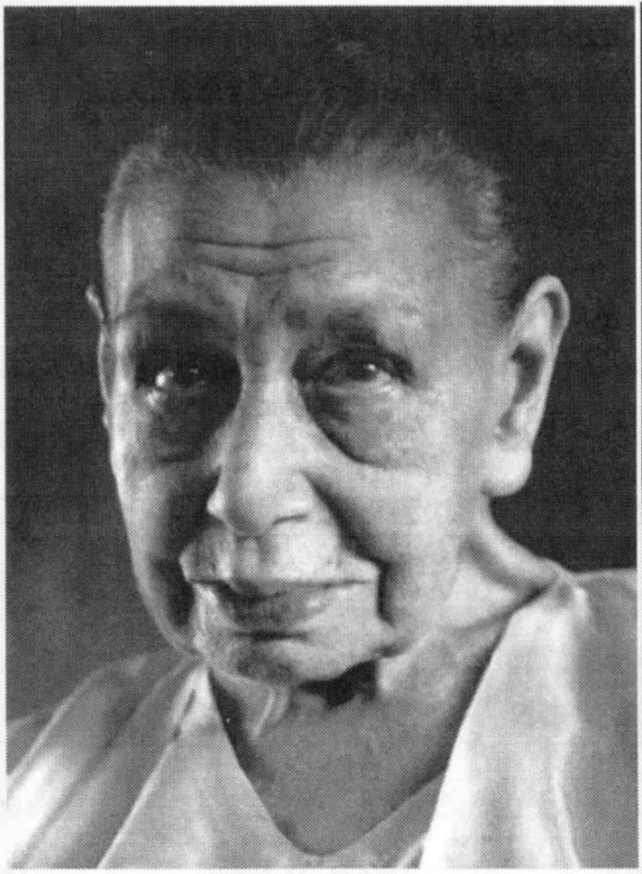
స గచ్ఛధ్వం స వదధ్వం సం వో మనాంసి జానతమ్
దేవా భాగం యధా పూర్వే సంజానానా ఉపాసతే

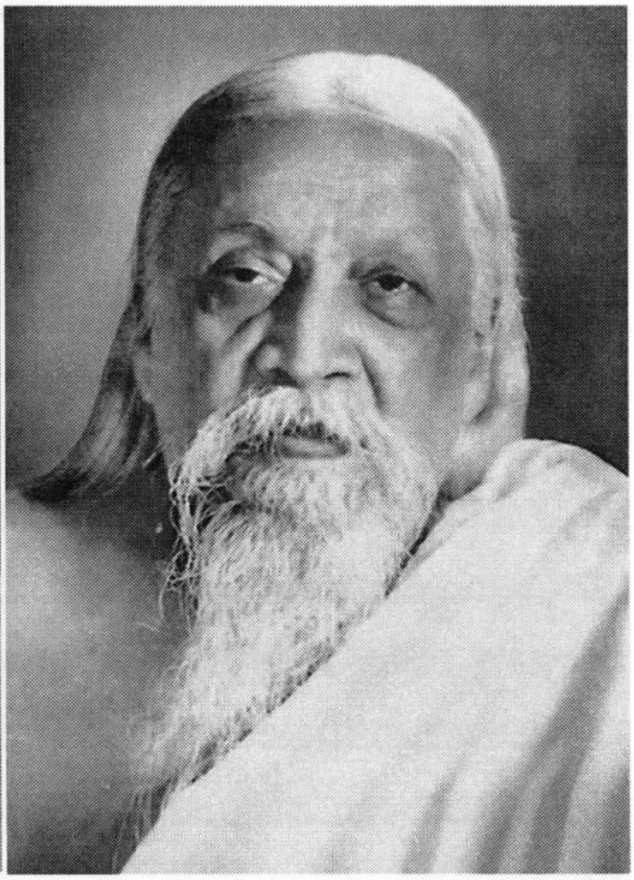
మీ ఆకాంక్ష ఏకముగాను, మీ హృదయములు ఐక్యమై మీ మనసులు కలసియుండు గాక. అందువలన మీరిరువురు పరస్పరం సన్నిహితమయిన స్నేహాన్ని కలిగి యుందురు గాక.

CWSA 16:446-47

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. సరోజాప్రసాద్

భగవానుడు తనకు తాను యజ్ఞప్రభువు. భగవానుడు మహాశివుడు, మహాప్రకృతి ఉమ. ఆమె మహాశివుని ప్రతిబింబాన్ని తన హృదయంలో ధరించినా కూడా, ఇంకా ఆమె ఆయన దర్శనీయమైన రూపాన్ని పొందే అవకాశం కోల్పోతున్నది, స్పర్శతో తెలియబడే ఆయన శరీరం కోసం ఆమె తీవ్రంగా వాంఛిస్తున్నది. ఈ విధమైన తీవ్రవాంఛయే విశ్వజీవితంయొక్క గాఢమైన ప్రాధాన్యత.

Sri Aurobindo: Bengali Writings 46-47

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

కొన్ని వేద ప్రతీకలు

నెయ్యి నివేదనం

...యజ్ఞంలో 'ఘృతం', నెయ్యి ద్వారా బహుశః ఏమి సూచించబడుతుండ వచ్చు?... ఘృతమును ఎప్పుడూ ఆలోచనలకు లేదా మనస్సుకు అనుసంధానం చేస్తూ వాడబడిందని నేను కనుగొన్నాను. వేదాలలోని స్వర్గం మనస్సుకు ప్రతీక, ప్రకాశమానమైన మనఃప్రవృత్తికి ఇంద్రుడు ప్రాతినిధ్యం వహిస్తున్నాడు, ఆయన రెండు గుర్రాలు ఆ మనః ప్రవృత్తికి రెండు విధాలైన గతిశక్తులు. వేదాలకు సైతం ఒక్కొక్కప్పుడు దేవతలకు మేధస్సును (మనీషా) శుద్ధనెయ్యిలాగా నివేదించడాన్ని స్పష్టంగా చెపుతుంది, "ఘృతం నపూతం మనీషామ్". ఘృతమనే పదం సమృద్ధి లేదా ఉత్సాహభరిత స్ఫూర్తి నొసగే భావనతో పాండిత్య ప్రాధాన్యాంశంగా కూడా దృఢంగా విశ్వసించబడుచున్నది....

*

గోవులు, గుర్రాల కానుకలు

గోవు మరియు గుర్రం, 'గో' మరియు 'అశ్వ' ఎప్పుడూ జతగూడే ఉంటాయి. ఉషా, అరుణోదయం, 'గోమతి అశ్వవతి' గా వర్ణించబడింది. అరుణోదయం యజ్ఞకర్తకు గుర్రాలను, గోవులను ఇస్తుంది. భౌతిక ఉషోదయ వేళకు సంబంధించినప్పుడు గోమతికి అర్థం కాంతికిరణాలతో వచ్చేది, లేదా తీసుకువచ్చేది, మానవుల మనస్సులో ప్రకాశమాన ఉషోదయానికి అది ప్రతిబింబం. కనుక 'అశ్వవతి' కూడా కేవలం భౌతిక అశ్వానికి మాత్రమే ఉదహరించ గలిగిందేమీ కాదు. దానికి తప్పకుండా మానసిక ప్రాధాన్యత కూడా ఉంటుంది. వేదాశ్వాన్ని అధ్యయనం చేసినప్పుడు 'గో', 'అశ్వ' అనేవి రెండూ జతకూడి ఉండే భావాలతో దివ్యప్రకాశము, దివ్యగతిశక్తి మరియు దివ్యచైతన్యము, దివ్యశక్తులకు ప్రాతినిధ్యం వహించేవని, అవి వేద, వేదాంతుల మనస్సులకు ఉనికిలోని సమస్త చర్యల రెండు విధాలైన లేక కవలలైన దృక్పథాలు అని అంతిమంగా నిర్ణయానికి నేను రావడం జరిగింది.

కనుక వాస్తవంగా విశదమైన విషయం, వేదయజ్ఞపు రెండు ప్రధాన ఫలాలు గో

సంపద, అశ్వసంపదలు మానసికప్రకాశ సమృద్ధికి, ప్రాణికశక్తి పుష్కలత్వానికి ప్రతీకలు....
CWSA 15:42-44

సంఖ్యల రహస్యం

వేదవ్యవస్థలో ఏడు సంఖ్య అత్యంత ప్రముఖమైన పాత్రను పోషిస్తుంటుంది, చాలా అత్యంత ప్రాచీన సాంప్రదాయ సిద్ధాంతాల ఆలోచనల ప్రకారం ఇది ఎప్పుడూ తిరిగి తిరిగి పునఃప్రస్తావన అవుతూనే ఉంటుంది — ఏడు ఆనందాలు, సప్తరత్నాని; ఏడు జ్వాలలు, అగ్ని నాలుకలు లేదా కిరణాలు, సప్త అర్చిషః, సప్తజ్వాలాః; ఆలోచన-తత్త్వం యొక్క ఏడు ఆలోచనా రూపాలు సప్తధీతయః; దేవతల జనని, అదితి, వధించతరంకాని దివ్యధేనువు యొక్క సప్త దివ్యకిరణాలు లేదా ధేనువులు, సప్తగావః; ఏడు నదులు, ఏదు తల్లులు లేదా పోషణ నిచ్చే ఆవులు, సప్తమాతరః, సప్తధేనవః, ఈ పదాన్ని తటస్థంగా దివ్యకిరణాలకు, దివ్యనదులకు వాడబడింది. ఈ ఏడు అంకెతో కూడినవన్నీ వేదాలు వర్గీకరించిన విధంగా, ఉనికిలో ఉన్న వాటియొక్క ప్రాథమిక సూత్రాలు, తత్త్వాల మీద ఆధారపడిందని నేననుకుంటున్నాను.

ఆ 'ఏకము' నే ఆధారమైనదానిగా, ప్రధానమైనదానిగా గుర్తించడం జరిగింది; ఈ ఏకానికి రెండు తత్త్వాలున్నాయి. దివ్యము మరియు మానుషము, మర్త్యము మరియు అమృతత్వము. ఇంకా, ఆ రెండు సంఖ్య మరొక విధంగా రెండు తత్త్వాలై స్వర్గము, పృథ్వీగా, మహా మనస్సు మహద్ శరీరాలకూ, మహదాత్మ మహాప్రకృతులకు వాడబడుతుంది. అవి అస్తిత్వాలన్నింటి తండ్రి, తల్లిగా తలచబడ తాయి. ఆ రకంగా అవి ప్రాముఖ్యత కలిగినవి, అయినప్పటికీ స్వర్గ, పృథ్వులు సహజ గతిశక్తి యొక్క రెండు రూపాలుగా మానసిక, భౌతిక చైతన్యాలకు ప్రతీక లైనప్పుడు, అవి ఇక ఎంత మాత్రమూ తండ్రి, తల్లిగా కాకుండా ఇద్దరు తల్లులుగా అయిపోతారు. త్రిపుటి తత్త్వం రెండు విధాలుగా గుర్తించబడింది, మొదటిది మూడు విధాలైన దివ్యతత్త్వం, ఆరాధనకు ప్రత్యుత్తరమిచ్చే సచ్చిదానందం, దివ్యసత్యం, చైతన్యం, ఆనందములు; రెండవది మూడు విధాలైన విశ్వ సంబంధిత మహా మనస్సు, మహా జీవితం, మహా శరీరములు, వీటి మీదనే వేదాలు, పురాణాలలో ప్రస్తావించిన మూడు లోకాలు నిర్మాణమయ్యాయి. కాని పూర్తి సంఖ్య సాధారణంగా ఏడుగానే గుర్తించబడింది. ఈ అంకె మూడు దివ్యతత్త్వాలకు, మూడు విశ్వతత్త్వాలకు మధ్యన

ఏడవది లేక లంకె-తత్వమైనది, ఏద్దైతే కచ్చితంగా దివ్యసత్య-చైతన్యమో, 'ఋతం బృహత్', అనంతర కాలంలో విజ్ఞానము లేదా మహస్‌గా తెలియబడిందో అది చూపించబడింది. వీటన్నింటి మొత్తం ఏడుగా స్థిరపరచబడింది.

CWSA 15:96-97

ఏడు నదులు

వేదాలలోని ఏడు నదులు, దివ్యజలములు, ఆపః, వేదభాషలో సాధారణంగా సప్తమాతృకలుగా లేదా పోషణ నిచ్చే సప్తదివ్యగోవులు, 'సప్తధేనవః' గా పేర్కొనబడింది. ఆపః అనేదానికి అర్థం, నిగూఢంగా, రెండు విధాలుగా ప్రాముఖ్యత కలిగింది; ఆపః మూలధాతువు ప్రాథమికంగా కేవలం కదులుతూ ఉండేదనే అర్థంలో మాత్రమే కాదు, దాని నుంచే జలతత్వ భావన పూర్తి సంభావ్యతతో ఉత్పన్న మైనప్పటికీ, ఉండేదానిని లేదా తీసుకువచ్చేదానిని, 'అపత్య' లో శిశువులాగా మరియు దక్షిణ భారతదేశపు, 'అప్పా', తండ్రిలాగా కూడా అర్థం వస్తుంది. సప్తదివ్యజలములు అస్తిత్వం యొక్క జలములు; ఎవరి నుంచైతే ఉనికిలోని అన్ని రూపాలు ప్రభవించాయో, ఆ దివ్యమాతలు వారు. కాని మనం మరొక వ్యక్తీకరణను కూడా చూస్తాం, సప్తగావ; ఏడు దివ్యగోవులు లేదా ఏడు దివ్యకిరణాలు, ఇంకొక విశేషణం సప్తగు, ఏడు కిరణాలు కలదీ. గు (గావః) గో (గావః) అనేవి వేదసూక్తాలలో అంతటా ఈ ద్వంద్వ భావనతో గోవులు, ప్రజ్వలించే కిరణాలుగా వాడబడుతుంది. ప్రాచీన భారతీయ వ్యవస్థ ఆలోచనలలో అస్తిత్వము, చైతన్యము రెండు ఒకదాని కొకటి అభిముఖంగా ఉంటాయి. 'అదితి' ని, ఏ అనంత సత్త్వం నుంచి దేవతలు ఆవిర్భవించారో, ఆ జగజ్జననిగా, సప్తనామములతో, సప్త ఆసనాలతో (ధామాని) వర్ణించబడింది, ఇంకా ఆమె అనంత చైతన్యం, దివ్యగోవుగా, సప్తప్రజ్వలన కిరణాలలో అభివ్యక్తమైన ప్రాథమిక ప్రకాశంగా, 'సప్తగావః' లాగా కూడా భావించబడింది. ఒక దృష్టి కోణంలో, ఏడు విధాల తత్వాలతో కూడిన ఉనికిని సాగరం నుంచి దివ్యనదులు ఉద్భవించిన చందంగా చిత్రీకరించబడింది, సప్తధేనవః, మరొక కోణంలో సృష్టించే సూర్యసావిత్రి, సప్తగావః, పరమపితయొక్క దివ్యకిరణాల రూపంగా చిత్రీకరించబడింది.

CWSA 15:123-124

దివ్యప్రకాశం యొక్క శిశువులు — గాఢాంధకారం యొక్క ఆధిపత్య శక్తులు

వేదాలలో వ్యక్తీకరించబడిన ఋతమ్ జ్యోతిః, హిరణ్యమ్ జ్యోతిః, సత్య ప్రకాశము, బంగారుకాంతి కూడా ఉన్నాయనే విషయాన్ని మనం జ్ఞప్తికి తెచ్చుకోవాలి. అది మనకు అదనపు కీలకాన్ని అందజేస్తుంది. సూర్యకాంతిని గురించిన ఈ మూడు విశేషణాలు ఆర్య, ఋత, హిరణ్య అనేవి అన్యోన్యం జ్ఞానప్రకాశంతో కూడినవై చాలా మటుకు సరిసమానమైనవని నేను ప్రతిపాదిస్తున్నాను. సూర్యుడు దివ్యసత్యానికి ప్రభువు, కనుక అందువలన దాని ప్రకాశం ఋతమ్ జ్యోతిః; ఈ సత్యప్రకాశమును ఆర్యుడైనటువంటి దేవుడు లేదా మర్త్యుడు స్వాధీనంలో ఉంచుకుంటాడు, అదే అతని ఆర్య తత్వానికి రూపకల్పన నిస్తుంది; ఇంకా స్వర్ణమయమనే విశేషణ ఎప్పుడూ ఆదిత్యునికే వాడబడింది, బహుశా వేదాలలో సువర్ణము సత్యపదార్థానికి ప్రతీక అయి ఉండవచ్చు, ఎందువల్లనంటే దాని పదార్థం ప్రకాశం, అది సూర్యునిలో, స్వర్ జలములలో స్వర్ణసంపద, , అప్యూస్రేగా కనపడుతుంది — కనుక ఈ విశేషణం హిరణ్యాం జ్యోతిః అని చెప్పబడింది. ఈ స్వర్ణమయమైన లేదా వెలుగులు వెదజల్లే ప్రకాశం సత్యం యొక్క రంగు, 'వర్ణం'; అది కూడా ఆర్యులు సంపాదించిన ఆ సంపూర్ణ ప్రకాశంతో నిండిన ఆలోచనల రంగు, శుక్ర, శ్వేత రంగులో వెలుగులను వెదజల్లే గోవుల రంగు, దివ్యప్రకాశపు రంగు; కాని దస్యుడు, గాఢాంధకార ఆధిపత్య శక్తి అవటం మూలంగా, అతడి రంగు నలుపు. నేను సత్యప్రకాశం వెలుగు, జ్యోతిః ఆర్యంను, జ్యోతిరగ్రాః లైన ఆర్యుల వర్ణముగా ప్రతిపాదిస్తున్నాను; అజ్ఞాన కాళరాత్రిది 'పాణి' ల రంగు, దాసవర్ణము. ఈ విధంగా రంగు అనేది చాల మటుకు సహజ ప్రకృతిని లేదా ఆ ప్రత్యేక ప్రకృతియొక్క మిగిలినదాని నంతటినీ తెలియజేస్తుంది. రంగు సహజ ప్రకృతికి ప్రతి అవటం మూలంగా అది దానినే తెలియజేస్తుంది....

CWSA 15: 225-26

నేను కనుగొన్న దేవతలు దివ్యప్రకాశం యొక్క శిశువులు, ఆనంతంయొక్క అదితి పుత్రులుగా వర్ణించబడ్డారు. ఎటువంటి మినహాయింపులు లేకుండా వారు మనిషిని మించి ఉంటారని వర్ణించబడింది. వారు అతనికి జ్ఞానప్రకాశమును తెచ్చే వారుగా, అతని మీద పుష్కలమైన జలములను, స్వర్గ సమృద్ధిని కురిపించే వారుగా, అతనిలో

సత్యమును వృద్ధిచేస్తూ, దివ్యలోకములను నిర్మాణము చేస్తూ, అతని మీద దాడిచేసే వాటిని ఎదుర్కొంటూ, ఆ గొప్ప లక్ష్యమైన పూర్ణానందము, పరమ సుఖము ముందుకు నిడిపిస్తూ ఉంటారని వర్ణించబడింది. వారి చర్యలు, వారి విశేషణాలు, వారితో ముడిపడిన పురాణాలలోని మానసిక భావనలు, ఉపనిషత్తులు, పురాణాల సూచనలను బట్టి, ఇంకా అప్పుడప్పుడు, పక్కన వెలుగు లందించే గ్రీకు మానవాతీతుల గాథల ద్వారా వారి ప్రత్యేక విధులు దృగ్గోచర మవుతుంటాయి. అంతే కాకుండా, వారిని వ్యతిరేకించే రాక్షసులు విభజన, పరిమితుల ఆధిపత్యశక్తులు, వారంతా ఆవహించేవారు, గాయపరచి హింసించేవారు, భక్షించేవారు, చెరపట్టేవారు, రెండుగా విభజించేవారు, అవరోధం కల్పించేవారు; వారి పేర్లు సూచించే విధంగానే స్వేచ్ఛా యుతమైన, సమగ్రమైన ఐక్య అస్తిత్వానికి వ్యతిరేకంగా ఆ ఆధిపత్య శక్తులు పని చేస్తాయి. ఆధునిక మనస్సు దాని చారిత్రక భావనల ప్రకారం ఉండాలను కునే విధంగా, గోరంతలు కొండంతలు చేసి చెప్పే విధంగా ఈ వృత్రాసు, పాని, అత్రి, రాక్షస, శంబర, వాల, నాముచి అనబడు వారు ద్రావిడ రాజులు, దేవతలు కారు. వారు చాలా పురాతన భావనకు బాగా సరిపోయే మన పూర్వీకుల మతపరమైన, నైతికపరమైన అభిప్రాయాలకు ప్రాతినిధ్యం వహిస్తారు. వారు ఉన్నతోన్నతమైన దివ్యశ్రేయస్సు మరియు నిమ్నకామన ఆధిపత్య శక్తుల మధ్య సంఘర్షణకు ప్రాతినిధ్యం వహిస్తారు. ఋగ్వేదంలోని ఈ భావం, అదే విధమైన మంచిచెడుల వ్యతిరేకత, మరొక విధంగా, కొంత తక్కువ మానసికపరమైన అతిసూక్ష్మ భేదాలతో మన పురాతన పొరుగువారైన, రక్తసంబంధీకులైన జోరాష్ట్రియన్ పవిత్ర గంధాలలో మరింత ఎక్కువ నైతికతతో సూటిగా వ్యక్తీకరించబడింది. ఇది బహుశా ఇద్దరికీ సమానంగా మూలమైన ఆర్య సంస్కృతి యొక్క వర్తన నియమావళి నుంచి ఉత్పన్నమై యుండవచ్చును.

*

దివ్యసత్యానికి, దివ్యప్రకాశానికి సహజ శత్రువు

.... దస్యువు సహజ శత్రువు. ఈ విభజించే, కొల్లగొట్టే, హానికారక శక్తులు, ఈ దానవులు విభజించే దివ్యజనని పుత్రులు, వారి గురించి చెపుతూ ఋషులు వారి అనేక సర్వ సాధారణ నామములను వివరాలతో అందించడం జరిగింది. అచట

రాక్షసులు భక్షించేవారు మరియు మింగేసేవారు, తోడేళ్ళు మరియు గాయపరచి హింసించేవారు ఉన్నారు; బాధ కలిగించేవారు మరియు ద్వేషించేవారు ఉన్నారు; రెండుగా విభజించేవారు; బంధించేవారు మరియు నిందించేవారు ఉన్నారు. కాని మనకు అనేక ప్రత్యేక నామాలు కూడా ఇవ్వబడ్డాయి. వృత్ర, మహాసర్పము, అత్యధిక ప్రాధాన్యత కలిగిన శత్రువు, ఎందువల్లనంటే అతడు తన గాఢాంధకార చుట్టలతో దివ్య ఉనికి సంభావ్యతను, దివ్యచర్యలను అడ్డగిస్తాడు; వృత్రాసురుడు ప్రకాశంచేత చంపబడినా కూడా, అతని నుండి భయంకర శత్రురూపాలు ఉద్భవించాయి. శుష్ణ, తన అపవిత్ర, నిష్ఫల శక్తితో దుఃఖాన్ని కలుగజేస్తాడు. నముచి బలహీనతలతో దాడిచేస్తాడు, ఇతరులు కూడా తమ తమ సహజమైన దుష్టత్వంతో శత్రుత్వంతో మన మీద దాడి చేస్తారు. మరియు ఇంకా వల, వాల పాణిలు భావనా-జీవితంలో పిసినారి వ్యాపారులు, ఉన్నతోన్నతమైన దివ్యప్రకాశమును, దాని వెలుగులను దొంగిలించేవారు, దాచిపెట్టేవారు, దానిని వారు కేవలం గాఢాంధకారమయం చేసి, దురుపయోగ పరుస్తారు — అది అత్యంత క్రూరమైన సైన్యం, తాము నిలవచేసుకున్న దానిని తమ హక్కుగా కాపాడుకుంటూ, దేవతలకు నైవేద్యంగా నివేదించనివారు. ఇవి, ఇంకా ఇతర వ్యక్తిత్వాలు — వ్యక్తిత్వధారణ చేసినవాటి కంటే అవి చాలా ముఖ్యమైనవి — మన అజ్ఞానం, దుష్టత్వం, బలహీనత, ఎన్నో పరిమితులు మనిషి మీద నిరంతరం యుద్ధం చేస్తూ ఉంటాయి. అవి సమీపం నుంచి చుట్టు ముట్టుతాయి లేదా దూరం నుంచి శరాఘాతాలు కలిగిస్తాయి లేదా ద్వారం వేయబడి ఉన్న అతడి గృహంలో దేవతల స్థానంలో నివసించడం సైతం చేస్తూ, ఆకృతిలేని తడబడే నత్తి నోరు కలిగిన ముఖాలతో, సరిపోనటువంటి శ్వాసశక్తితో ఆతని స్వయం-వ్యక్తీకరణను వికృతం చేస్తాయి. వాటిని బహిష్కరించాలి, జయించి వశపరచుకోవాలి, వధించాలి. బలవంతులైన, సహాయం చేసే ఆరాధ్యదైవాల తోడ్పాటుతో వాటిని నరకాంధకారం లోనికి బలంగా నొక్కివేయాలి.

CWSA 15: 46, 379

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

వేదాలలో దేవీ దేవతలు

దేవతల ఆంతరిక ప్రాశస్త్యము

వేదాలలో ప్రస్తుతించబడిన దేవత లందరికీ వారు ఉపరితలంలోను, ఆంతరంగికం గాను నిర్వహించవలసిన నియమితమైన పని ఒకటుంటుంది, మనకు తెలిసిన మరియు తెలియని గుప్త నామాలుంటాయి. బాహాటంగా వ్యక్తవడే వారి లక్షణాలు మహా ప్రకృతియొక్క శక్తులు. వాటి అంతరార్థం ఒక మానసిక చర్యను మరియు మనోవాసన లను సూచిస్తుంది. వారందరూ ఒక 'ఏకము; అగు పరమ సత్యం, 'ఏకమ్ సత్', ఏకైక అనంత దివ్య అస్తిత్వంయొక్క అనేక శక్తులు. అవగాహనకు అందని పరమాత్మ వేదంలో 'తత్ సత్' లేక 'తద్ ఏకమ్' అని అనేకసార్లు ప్రస్తుతించ బడ్డాడు. వైదిక దేవతలకున్న ఈ విశిష్ట లక్షణం కొన్ని ఆకృతులను ఆపాదించుకుంది. ఎవరైతే దేవతలకు కేవలం బాహాటంగా వ్యక్తమయ్యే వారి భౌతిక ప్రాశస్త్యాన్ని మాత్రమే ఆపాదిస్తారో వారిచే ఈ ఆకృతులు పూర్తిగా అపార్థం చేసుకోబడ్డాయి. ఈ దేవతలలో ప్రతి ఒక్కరు తమలో తాము ఆ ఏకైక 'ఏకమ్ సత్' యొక్క ప్రత్యేక విశ్వాత్మక వ్యక్తిత్వానికి పరిపూర్ణ ప్రతీకలు. వారి శక్తుల సంయోజక స్థితిలో ఒక సంపూర్ణ విశ్వ శక్తిగా, ఒక స్వయం సంపూర్ణ విశ్వవ్యాప్త వ్యవస్థగా, 'వైశ్వదేవ్యమ్' గా రూపొందుతారు. ప్రతి ఒక్కరు, వారి ప్రత్యేక చర్యకే పరిమితం గాక, మిగతావారి కార్యక్రమాల్లో భాగస్వాములవుతారు. ప్రతివారు స్వయంగా తమలో విశ్వగత దివ్యత్వాన్ని నిలుపు కొంటారు.

CWSA 20:201-202

వైదిక దేవతలు సజీవమైన వాస్తవ అస్తిత్వాలు

వైదిక దేవతలు విశ్వేశ్వరుడగు భగవంతుని నామాలు, మరియు వ్యక్తిత్వాలు, ప్రతి ఒక్కరు ఆ దివ్య అస్తిత్వం యొక్క ఒక అత్యావశ్యక శక్తి ప్రతిరూపం. వారు విశ్వానికి సాక్షీభూతులు మరియు ఆ విశ్వమందే స్వయం వ్యక్తమౌతారు. వారు దివ్యతేజస్సు యొక్క బిడ్డలు, అనంతుడగు ఆ దేవుని పుత్రులు, మనిషి అంతరాత్మలో తమ సహజాతుని, మిత్రుని గుర్తించి, తమంతట తాము తమ శక్తిని అతనిలో పెంచుకుంటూ తమ ప్రకాశంతో, బలంతో, సౌందర్యంతో అతను తన ప్రపంచాన్ని

స్వంతం చేసుకొనుటకు సహాయ మందించాలనే కోరిక కలిగి వుంటారు. దేవతలు మనిషితో ఒక దివ్యసాహచర్యం మరియు ఒక సంబంధం నెలకొల్పటానికై అతనిని పిలుస్తారు, అతనిని తమ తేజోమయ సమాజానికి ఆకర్షితుడిని గావించి, ఉద్ధరించి, చీకటిమయం మరియు చీలికలు గావించబడిన లోకవాసులును ఎదిరించటానికి అతని సహాయాన్ని అర్థిస్తారు, తమ సహాయాన్ని అందిస్తారు. అందుకు కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా మనిషి దేవతలను తాను నిర్వర్తించే యజ్ఞానికి ఆహ్వానించి వారికి తనను ఉత్తేజపరచే, చరుకుదనం కలిగించే, స్వచ్ఛతను సమకూర్చే, మాధుర్యాలను అందిస్తాడు — దీప్తిమంతమైన గోమాత యొక్క పాలు, వెన్నలు, మహదానందాను భూతిని కలిగించే దివ్యౌషదీ మూలిక రసాలు, యజ్ఞాశ్వం, భక్ష్య భోజ్యాదులు, మధుర పానీయాలు, పందెంలో దౌడు తీసే వేగాన్ని దైవంపై లగ్నమైన మనస్సుకు అందించే దీప్తివంతమైన అశ్వాలకు దాణ. అతడు వాటిని తన అస్తిత్వం లోనికి, వారి బహుమతులను తన జీవితం లోనికి స్వీకరించి వాటిని వేదగానంతో, మధుర పానీయాలతో గొప్ప తేజోవంతమైన సమగ్ర ఆకృతులుగా రూపొందిస్తాడు — వేదంలో చెప్పబడినట్లు ఒక కమ్మరి ఇనుమును కాల్చి పోత పోసినట్లుగా.

ఒక్కసారి మనకు మార్గం దొరికితే వైదికమైన ఈ కల్పననంతా అర్థం చేసుకోవడం సులభమౌతుంది, కానీ అది కేవలం కల్పనను తెలుసుకోవటానికేననే పొరపాటు చేయకూడదు. దేవతలు కేవలం మహాప్రకృతి యొక్క భౌతిక మరియు మానసిక కర్మల లేక శూన్య భావాల కవితాపరమైన వ్యక్తీకరణలు కారు. వేదద్రష్టలకు వారు సజీవ వాస్తవాలు. మానవ అంతరాత్మ యొక్క పరిణామ క్రమాలు కేవలం సిద్ధాంతాల మరియు ఉద్దేశాల విశ్వగత పోరాటాలను ప్రతిబింబించవు, అవి వాటికి ఆధారభూత మైన, వాటికి రూపకల్పన చేసే విశ్వగత దివ్యశక్తుల పోరాటానికి ప్రతీకలు. వీటినే దేవతలు మరియు రాక్షసులు అని అంటారు. ప్రపంచ నాటకరంగం పైన మరియు వ్యక్తి యొక్క అంతరాత్మలోన, ఇదే విధమైన యదార్థ నాటకం, అలాంటి పాత్రధారుల తోనే ఆడబడుతుంది.

విశ్వదేవతలు

ఏ దేవతల నివేదనకై యజ్ఞాన్ని ఆచరించాలి? మానవ జీవిలో పెరుగుతున్న ఈ దేవతాంశను ప్రత్యక్షపరచటానికి, కాపాడటానికి ఎవరిని ఆవాహన గావించాలి?

అగ్ని: మొదట అగ్నిదేవుడిని, ఎందుకనగా అతడు లేకుండా ఆత్మ బలిపీఠంపై యజ్ఞజ్వాల రగలదు. ఆ అగ్నిజ్వాల దైవసంకల్పం యొక్క సప్త జిహ్వాత్మక శక్తి, జ్ఞానదీప్తమైన దైవశక్తి. ఈ చైతన్యవంతమైన, శక్తిమంతమైన సంకల్పం మన మర్త్యత్వంలోకి విచ్చేసిన అమరుడగు అతిథి, ఒక పవిత్రుడగు అర్చకుడు, ఒక దివ్య శ్రామికుడు, దివికి భువికి మధ్య మధ్యవర్తిత్వం నెరిపేవాడు, ఉన్నతతర దివ్యశక్తులకు మనమేది నివేదిస్తామో దానిని చేరవేసి, ప్రతిఫలంగా వారి శక్తిని, తేజాన్ని, ఆనందాన్ని మానవజాతికి అందించేవాడు.

ఇంద్రుడు: తరువాత మహాబలసంపన్నుడగు ఇంద్రుడు. అతడు దివ్యమానసంగా స్వయం వ్యక్తమైన పవిత్ర దివ్యసృష్టియొక్క ఆధిపత్య శక్తి. అగ్ని ఏ విధంగానైతే తన శక్తి ప్రసరణను భువి నుండి దివికి, ఊర్ధ్వముఖంగా పంపించే జ్ఞానశక్తితో నిండిన దివ్యశక్తి నిధియో, అదే విధంగా ఇంద్రుడు దివి నుండి భువికి దిగివచ్చే తన శక్తితో నిండిన దివ్యకాంతి నిధి. అతడు మన ప్రపంచంలోకి అతిమానుష శక్తి సమన్వితుడిగా కాంతివంతమైన అశ్వాలతో దిగివచ్చి అంధకారాన్ని, విభజన తత్వాన్ని తన మెరుపులతో చెండాడి, ప్రాణప్రదాతలగు స్వర్లోక జలాలను వర్షింపచేసి, వేటకుక్క జాడను కనుగొన్నట్లుగా దివ్యమైన అంతర్ జ్ఞానాన్ని, అంతరించిన లేక మరుగుపడిన కాంతులను కనుగొని, పరమ సత్య ప్రతీక యగు సూర్యుడిని మన మానసిక స్వర్గ సీమల పైకి ఆరోహించునట్లు చేస్తాడు.

సూర్యుడు: పరమోత్కృష్టమైన పరమ సత్య ఆధిపత్య శక్తి సూర్యుడు — అస్తిత్వంయొక్క సత్యం, జ్ఞానం యొక్క సత్యం, ప్రక్రియ, ప్రవర్తన, కదలిక మరియు నిర్వహణల యొక్క సత్యం. అందుమూలంగా అతడు సృష్టికర్త లేక సమస్త విషయాలలో స్వయం వ్యక్తమగువాడు — ఎందుకనగా సృష్టి అనగా వెల్లడి గావించటం, పరమ సత్యము మరియు దివ్య సంకల్పముల ద్వారా వ్యక్తపరచటం — మన అంతరాత్మలను వికసింప జేయువాడు, పోషకుడు, పితరుడు. మనం కోరే ఆధ్యాత్మిక వెలుగులు, దివ్యమైన అరుణోదయ బాటలో మనలను చేరే ఈ సూర్యుని కాంతి సమూహాలు నిశీధిలో దాచబడిన లోకాలకు, ఒకదాని తరువాత ఒకటి, అత్యున్నత దివ్యానంద ప్రాప్తి సిద్ధించే విధంగా విడుదల గావిస్తాడు, బహిరంగ పరుస్తాడు.

సోముడు: ఆ దివ్యానందమయ స్థితికి సోముడు ప్రాతినిధ్యం వహించే దేవత. ఆతని పారవశ్యము కలిగించే ద్రాక్షాసారము భూమిలో పండే పంటలలో, సృష్టిలోని

జలసమూహాలలో దాగి వున్నది. ఇక్కడ, మన భౌతికసత్తలో సైతం అమరత్వం ప్రసాదించగల ఆతని జీవరసాలున్నాయి. వాటిని వెలికితీసి దేవత లందరికి నివేదించాలి. ఎందుకనగా ఇవి ఆ విధంగా బలం పుంజుకొని వృద్ధిచెంది జయిస్తాయి.

ఈ ఆద్యదేవతలలో ప్రతి ఒక్కరు తమతో బాటు ఇతర దేవతలను కూడా భాగస్వాములను చేసి కార్యక్రమాలను నిర్వహిస్తారు.

CWSA 15:379-80

శ్రీఅరవిందులు

వరుణుడు — మిత్రుడు — ఆర్యముడు — భగుడు

సూర్యుని సత్యత మన మానవ ప్రకృతిలో దృఢంగా నాటుకోవాలంటే ముందుగా కొన్ని షరతులను పాటించటం అనివార్యం. పాపభూయిష్టము, కుటిలము, దోష పూరితమగు దానినంతా భగ్నపరచగల అపారమైన స్వచ్ఛత, సుస్పష్టమైన విశాల దృక్పథం అలవడాలి — ఇదే వరుణుడు. ఒక ప్రకాశమానమైన ప్రేమ, సహనశీలతతో కూడిన శక్తి ఏదైతే మన ఆలోచనలను, ఆచరణలను, భావోద్వేగాలను సామరస్యంగా రూపొందించుటకు దోహదపడుతుందో — అదే మిత్రుడు. ఒక అక్షయమైన, బలమైన, స్పష్టమైన వివేచనాత్మక ఆకాంక్ష, కృషి — ఇది ఆర్యముడు. పాపము, పొరపాటు, బాధలు గల కలల దుష్పరిభావాన్ని పారదోలి, అన్ని విషయాలను సక్రమంగా, ఆనందంగా అనుభవించగల సంతోషకర సహజత్వం — ఇది భగుడు. ఈ నాలుగు సూర్యుని సత్యత యొక్క శక్తులు.

అశ్వినులు: సోముని పరిపూర్ణ పరమానంద స్థితి మన సహజ ప్రకృతిలో పూర్తిగా నెలకొనాలంటే, ఒక సంతోషకరమైన, జ్ఞానదీప్తమైన, వైకల్యం చెందని మానసిక, ప్రాణిక, శారీరక స్థితి ఏర్పడటం అవసరం. మనకు ఈ స్థితిని ప్రసాదించే వారు కవలలగు అశ్వనీదేవతలు. దివ్యకాంతి (సూర్యదేవుని దివ్యాంశయగు సావిత్రిగా మన ప్రాచీన పౌరాణిక గ్రంథాలలో పేర్కొనబడింది) పుత్రికను పెండ్లాడిన వారు, మధువును గ్రోలువారు, సంపూర్ణ సంతృప్తిని కలిగించేవారు, వైకల్యతను, వ్యాధిని నయం చేయగలవారు, మన తెలివితేటలను మన కార్యాచరణలను కొంతవరకు పంచుకొని, మనము మానసిక, ప్రాణిక, దైహిక అస్తిత్వం అభ్యున్నతిని ఒక సులభతర మైన, విజయవంతమైన మార్గంలో పొందుటకు సమాయత్తపరుస్తారు.

రిభులు, మరుత్తులు: మానసిక ఆకృతులను రూపొందించే దైవమానసమగు ఇంద్రుడు, తనకు సహాయకులుగా, చేతిపనివారులుగా రిభులనబడు మానవ శక్తులను నియమించుకుంటాడు. యజ్ఞకార్యాచరణ వలన, మరియు సూర్యదేవుని మహోన్నత నివాసస్థానానికి ప్రజ్ఞాపాటవాలతో ఎదిగినందున అమరత్వం పొంది, వారు సాధించిన ప్రగతిని మానవజాతి సైతం సాధించుటకు తోడ్పడుతారు. ఇంద్రుని అశ్వాలను, అశ్వనీ దేవతల రథాన్ని, దేవతల ఆయుధాలను, పయనానికి, యుద్ధానికి అవసరమైన సమస్త సాధన సామగ్రిని తమ మానసిక శక్తితో రూపకల్పన గావిస్తారు. సత్యత యొక్క దివ్యకాంతి ప్రదాతగా మరియు వృత్రాసుర సంహారిగా ఇంద్రుడు మరుత్తుల సహాయం పొందుతాడు. మరుత్తులు ఆలోచనా చేతనకు, స్వయం వ్యక్త గళానికి పటిష్టమైన లేక ప్రాణాధారమైన దివ్యశక్తిని, సంకల్పబలాన్ని అందించగల శక్తులు. సమస్త ఆలోచనలకు, వాక్కులకు వెనుక ప్రేరకులుగా వుంటారు, పరమోత్కృష్టమైన దివ్యచేతనకు కాంతిని, సత్యతను, పరమానంద స్థితిని చేకూర్చుటకు పోరాడుతారు.

స్త్రీ శక్తులు

స్త్రీశక్తులు కూడా వున్నాయి. ఎందుకనగా దైవం పురుషమూర్తి మరియు స్త్రీ మూర్తి రెండూను. అలాగే దేవతలు కూడా అయితే క్రియాశీల శక్తులు లేకపోతే సహనంతో కార్యాన్ని నిర్వహించే మరియు క్రమబద్ధత కల్పించే శక్తులు.

అదితి, ఆమె శక్తులు

మొదటిది దేవతల దివ్యమాత యగు అదితి శక్తి. దీనికి తోడు దివ్యసత్యచేతన యొక్క పంచశక్తు లున్నాయి — మహి లేక భారతి అను మహామంత్ర పదము, దైవికమైన మూలం నుండి సమస్త విషయాలను మనకు చేకూర్చేది; ఇళ అను పరమ సత్యంయొక్క మహాశక్తిమంతమగు మంత్రపదము. దాని కార్యకారిక దృష్టిని మనకు ప్రసాదించేది; సరస్వతి, దాని శక్తి ప్రసరణ ప్రవాహిక మరియు ప్రేరణ శక్తి యొక్క మంత్రపదము; సరమ, దైవికమగు అంతర్ జ్ఞానం, స్వర్లోకపు వేటకుక్క లాగా అచేతన అను అజ్ఞానాంధకార బిలంలోకి దిగివచ్చి అచ్చట మరుగుపరచబడిన కాంతులను కనుగొనేది; దక్షిణ, ఆమె నిర్వహించే కార్యం గురించి సక్రమంగా ఆలోచించి, యజ్ఞనిర్వహణ కార్యక్రమాన్ని తగు రీతిలో జరిపించి, పూర్ణాహుతిలో

ప్రతి దేవతకు అందవలసిన భాగాన్ని అందచేసేది. ప్రతి దేవత కూడా తన స్త్రీశక్తిని కలిగి వుంటాడు.

ఈ కార్యక్రమం, ఈ తీవ్ర ప్రయత్నం. ఈ ఆధ్యాత్మిక ఆరోహణా క్రమం అంతా దేవతలకు మాతాపితరులు, మనకు తండ్రియగు సర్వేశ్వరుడు, మనకు తల్లి యగు భూమాత అండగా నిలిచి, తమ వంతుగా మానసిక, అభౌతిక, మరియు దైహిక చైతన్యాన్ని కాపాడుతారు.

CWSA 15:379-82

అదితి, ఉషాదేవి

ఉషాదేవి గోమాతలకు తల్లిగా అనేక మార్లు వర్ణించబడింది. గోవు భౌతిక కాంతికి లేక ఆధ్యాత్మిక వికసనానికి వైదిక చిహ్న మైనట్లయితే, ఆమె పగటి వెలుగుయొక్క భౌతిక కాంతికిరణాలకు ఉత్పత్తి స్థానము లేక వాటి తల్లి లేక ఉషోదయ కాంతికిరణాల దేదీప్యమానమైన వెలుగులకు, అంతరంగ వికసన స్వచ్ఛతకు, వైభవానికి సృష్టికారిణి అనే భావాన్ని ఆ వర్ణన కలిగిస్తుంది. కాని వేదంలో దేవమాతయగు అదితి గోమాత గాను, జగన్మాతగాను వర్ణించబడింది. ఆమె పరమోత్కృష్టమగు దివ్యకాంతి, సమస్త ప్రకాశాలు ఆమె నుండి ఉద్భవిస్తాయి. మానసిక దృష్ట్యా అదితి దేవతాలోకంలో అత్యున్నతమైన స్థానం గలది లేక అనంతమైన దివ్యచేతన, దేవతలకు మాత. ఆమెకు శతృస్థానంలో దను లేక దితి, విభాజితమగు చేతన, వృత్రాసురుడు మొదలగు దానవులకు — దేవతలకే గాక పురోగతి చెందే మానవులకు గూడా శతృవులు — తల్లి. ఒక విశాల దృక్పథంతో గమనిస్తే, భౌతిక చేతన నుండి ఉన్నతస్థాయి దశలకు చెందిన అన్ని విధముల విశ్వచేతనకు అదితి మూలస్థానం. సప్తగోవులు 'సప్త గావః', ఆమె రూపాలు. దానికి తోడు దేవమాతకు సప్తనామాలు, సప్తపీఠాలు వున్నాయని తెలుపబడింది. గోమాతగా ఉషాదేవి కేవలం అదితి యొక్క పరమోత్కృష్ట దివ్యకాంతికి, పరమోన్నత దివ్యచేతనకు ఒక రూపం లేక శక్తి మాత్రమే. వాస్తవానికి 1-113-19 లో (వేదం) ఆ విధంగా వర్ణించబడింది, "మాతా దేవానామ్ అదితిర్ అనీకమ్", ''దేవతల మాత, అదితియొక్క రూపం (లేక శక్తి)".

CWSA 15:131-132

సరస్వతి కేవలం నదులకు సంబంధించినదే కాదు, ఇతర దేవీమూర్తులకు – ఎవరైతే వాస్తవంగా మానసికపరమైన సంకేతాలుగా నున్నారో – వారికి కూడా సంబంధించినది. ప్రధానంగా భారతి, ఇళలు తదుపరి కాలపు పౌరాణిక పూజా విధానాలో సరస్వతి వాక్కుకు, శాస్త్రాధ్యయనానికి, కవిత్వానికి దేవతగా వ్యవహరించబడింది. భారతి ఆమెకు మరో పేరు కానీ వేదవాఙ్మయంలో భారతి మరియు సరస్వతి వేర్వేరు దేవతలు. భారతిని మహా సమగ్రమైనది, మహోన్నతమైనది, అప్రమేయమైనది అగు మాహి అని కూడా పిలుస్తారు. ఈ త్రయం, ఇళ, మాహి మరియు భారతి అనబడు సరస్వతి కలిసికట్టుగా యజ్ఞార్థం అగ్నిదేవునిచే ఆహూతులు కాబడు దేవతల నామాలతో పాటు ఆహ్వాన స్తోత్రాలలో జతపరచబడ్డారు.

"ఇళా సరస్వతి మాహి, తిస్రో దేవీర్ మయోభువః
బర్హి సిదాంత్వస్రిధః"

"ఇళ, సరస్వతి, మాహి దేవీత్రయం ఎవరైతే పరమానందస్థితి కారకులో వారు యజ్ఞపీఠంపై ఆసీనులగుదురు గాక, వారు తడబడకుందురు గాక" లేక "ఎవరు హాని కలిగించుటకు రారో లేక 'హాని చేయరో'" ఈ విశేషణంయొక్క అర్థం, నేననుకున్నట్లు, ఎవరిలోనైతే దుష్టపరిణామాలను కలుగజేసే మోసపూరితమగు యత్నం దురితం వుండదో, పాపపంకిలము పొరపాటు అను గోతులలో పడిపోవటం వుండదో...

"భారతి మన యజ్ఞానికి వేగంగా తరలి వచ్చును గాక, ఇళ మానవజాతిలో మన చేతనను మేల్కొలుపుతూ (లేక, జ్ఞానాన్ని, గ్రహణశక్తులను) ఇచ్చుటకి విచ్చేయును గాక, మరియు సరస్వతి – ముగ్గురు దేవీమూర్తులు ఈ పరమానంద పీఠంపై ఆసీనులై, యజ్ఞకార్యక్రమాన్ని సక్రమంగా నిర్వర్తించెదరు గాక".

ఈ ముగ్గురమ్మల విధులు పరస్పర సంబంధము కలిగినవని, అవి సరస్వతి యొక్క ఉత్ప్రేరిత శక్తికి సన్నిహితమైనవని స్పష్టమయింది, పోను పోను మరింత స్పష్టమవుతుంది. సరస్వతి ఒక మహామంత్ర పదము, ఒక ప్రేరణశక్తి. నేను సూచించినట్లుగా అది పరమసత్య చేతన అనబడు ఋతమ్ నుండి ఉద్భవిస్తుంది. భారతి

మరియు ఇళ కూడా అదే మంత్రపదము లేక జ్ఞానముయొక్క వేర్వేరు రూపాలు అయి వుంటాయి.

CWSA 15:94-95

సూర్యసావిత్రి

అయితే ఆ సూర్యుడు, ఎవరి నుంచైతే ఈ కాంతికిరణాలు ప్రసరిస్తాయో, అతడు ఎవరు? అతడు పరమ సత్య అధిపతి, దివ్యకాంతి ప్రదాత, సృష్టికర్త యగు సావిత్రి, వృద్ధి కారకుడగు పూషుడు. అతని కాంతికిరణాలు సహజ సిద్ధంగా జ్ఞానోదయం, ప్రేరణ, అంతర్బుద్ధి యొక్క దీప్తివంతమైన వివేచనల యొక్క అతిమానస కార్యక్రమాలు, వేదాంత పరిభాషలో విజ్ఞానము అబడు సంపూర్ణ జ్ఞానము, వేద ఋతమ్, పరమ సత్యముల సర్వోత్కృష్ట నియమానుసారంగా సాగే కార్యక్రమం. కానీ ఈ కాంతికిరణాలు మానవ మానసిక సీమలలోకి సైతం దిగివచ్చి వాటి అత్యున్న తస్థితిలో ప్రకాశవంతమైన మేధాలోకాన్ని, ఇంద్రుడు ప్రభువైన స్వర్లోకాన్ని రూపొంది స్తాయి.

ఎందుకనగా ఈ విజ్ఞానం ఒక దివ్యమైన శక్తి, మానవ మాత్రమైనది కాదు. స్వయం ప్రకాశమానమైన సత్యంతో ఏర్పడిన దివ్యమానసం మాదిరిగా మనిషి మనస్సు ఏర్పడలేదు. అది ఒక ఇంద్రియానుభూతికి లోనైన మనస్తత్వం, మనస్సు, ఏదైతే పరమ సత్యాన్ని అందుకొని అర్థం చేసుకొనేది కాని దానితో ఏకమయ్యేది కాదు. భౌతిక చేతన పరిమితులకు, సమర్థతలకు సరిపడునట్లుగా పదును పెట్టబడిన మానవ అవగాహనా శక్తిలో జ్ఞానదీపం తనకు తానుగా వ్యక్తపరచుకోవాలి. తన నిజ స్వభావ దిశగా అంచెలంచెలుగా ఎదగాలి, మన మానసికాభివృద్ధి కోసం వరుస క్రమంలో సాగే పరిణామ దశలను ప్రకటించాలి. అందువలన సూర్యకాంతి కిరణాలు మన మానసికస్థితిని ఏర్పాటు చేసే ప్రయాసలో ఒకదానిపై ఒకటి ప్రభావం చూపే మానసిక లోకాలను మూడింటిని సృష్టిస్తాయి — ఇంద్రియ సంవేదన, ఉత్తమ అభి రుచి, మానసికోద్వేగం గల మనస్సు, స్వచ్ఛమైన మేధాసంపత్తి మరియు దివ్యజ్ఞానం. ఈ మూడు మానసిక లోకాల పరిపూర్ణత మరియు సమగ్రత కేవలం అస్తిత్వంయొక్క స్వచ్ఛమైన మానసిక స్తరంలోనే వుంటుంది. అక్కడ, ఆ మూడు స్వర్లోకాలపై, 'త్రిస్రో దివః', వారు మూడు దేదీప్యమానమైన కాంతులుగా 'త్రిరోచనాని'

వెలుగుతూంటాయి. కానీ, వాటి ప్రకాశం భౌతిక చేతన పైబడి దాని పరిధుల్లో తదనుగుణంగా ఏర్పడే స్థితులను, వైదికపరంగా "పార్థివాని రజాంసి" అనబడు ప్రకాశమానమైన పృథ్వీ క్షేత్రాలను ప్రభావితం చేస్తాయి. వాటినే త్రివిధ, "తిస్రః పృథ్వీః" మూడు భూమండలాలు అని అంటారు. ఈ లోకాలన్నింటికీ సూర్యసావిత్రి సృష్టికర్త....

పరమ సత్య ప్రామాణికంగా సావిత్రి సృష్టికర్త, కానీ నిర్మాణాత్మకమైన లేక యాంత్రికమైన విధంగా రూపొందించే భావనలో కాదు. ఆ పదం యొక్క మూల అర్థం ఒక మానసిక ప్రేరణను, ఒక సడలింపును, ఒక విడుదలను లేక బహిర్గతం చేయటాన్ని — సృష్టి అను పదం యొక్క సాధారణ అర్థానికున్న భావనను — సూచిస్తుంది. అందువలన అది ఒక ఉత్పాదన. ఒక కార్యం చేయాలనే భావన కలగటంతో ఉత్పత్తి జరగదు, కానీ తపస్సు వలన, ఆచరించేవాడి అస్తిత్వ చేతనపై కలిగే ఒత్తిడి వలన, ఆ అస్తిత్వంలో అంతకు పూర్వమే నిగూఢమై వున్న, మన ఊహకందని ఊర్ధ్వస్తరాలలో అంతర్నిహితంగా నిద్రాణమైవున్న శక్తి, సత్యతల వలన, ఆ ఉత్పత్తి బహిర్గతమౌతుంది.

సూర్యుడు మనస్సును, ఆలోచనలను పరమ సత్యకాంతులతో దీప్తివంతం గావిస్తాడు. అతడు 'విప్రుడు', దివ్యజ్ఞాని. ఎవరైతే వ్యక్తిగత మానవ మనస్సును పరిమితులకు లోబడిన స్వీయచేతన నుండి, పరిసర పరిస్థితుల నుండి విముక్తిని కలిగించి, వ్యక్తిగత ఇష్టాయిష్టాలచే కట్టడి కాబడిన కదలికలకు స్వేచ్ఛను ప్రసాదించ గలడో, అతడు ఆ దివ్యజ్ఞాని. 'విప్రుడు'. అందువలన అతడు 'బృహత్', అప్రమేయుడు. కానీ అతని ప్రకాశం ఒక మసకబారిన వెలుగు కాదు, అతని అప్రమేయత, అతని విశాలత ఆత్మ పైన, లక్ష్యం పైన తడబాటుపడిన, దిగజారిన అభిప్రాయంతో ఏర్పడదు. అతడు తనలో సమస్త విషయాలను గురించి, వాటిలో భాగాలు, వాటి సంబంధాలను గురించి సమగ్రమైన, స్పష్టమైన అవగాహన కలిగి వుంటాడు. అందువలన అతడు 'విపశ్చిత్', స్పష్టమైన గ్రహణశక్తి గలవాడు.

CWSA 15:288-89

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

అనేక అస్తిత్వాలచే నిండిపోయి వున్న ప్రపంచం మనిషి అంతరాత్మ. ఒక మహోన్నత విజయానికి సహాయపడేందుకు, లేక ఆటంకపరచేందుకు సంఘర్షిస్తూండే సైన్యాలు కల ఒక రాజ్యం మనిషి అంతరాత్మ. మన అతిధులైన వేలుపు లుండే మరియు అసురులు ఆక్రమించాలని పెనగులాడే గృహం అది. అంతరాత్మ శక్తుల సమృద్ధతలు, దాని అస్తిత్వం యొక్క వైశాల్యత, దానిని దివ్యమైన వాటి సమావేశార్థం విస్తృత పరచబడిన, సిద్ధం చేయబడిన, శుద్ధం చేయబడిన యజ్ఞవేదికగా తయారుచేసాయి.
CWSA 15:384

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

వేదాలలోని ప్రాథమిక సత్యాలు

ప్రపంచం ఆనందంలో మరియు ఆనందంతో జీవిస్తుంది

ప్రపంచం ఆనందంలో, ఆనందం వల్ల మనుగడ సాగిస్తోంది. ఆనందంనుండి మనం జన్మించామని, ఆనందంవల్ల జీవిస్తున్నామని, ఆనందంలోకి తిరిగి చేరుకొంటామని వేదం చెప్తున్నది. మన దేహాలను ఆవరించి, తన శాశ్వతతత్వపు ద్రవ్యంతో, బలంతో ప్రాణాన్నీ, జీవన వ్యాపారాన్నీ పోషిస్తూ ఆకాశం యెలా వున్నదో, అలా మన అస్తిత్వాన్నావరించి యీ బ్రహ్మానంద స్వర్గం లేకపోతే, గాలి పీల్చి, విడిచే శక్తి సైతం యే మనిషికీ ఉండదని కూడా వేదం చెప్తోంది. ఈ ప్రపంచం సారతః ఆనంద ప్రపంచం. ఇది వేదాంత దృష్టి, వేదద్రష్టల దృష్టి. బౌద్ధమత వైశ్వవిషాదానికి, మాయావాద విముక్త భ్రాంత స్థితికి, ప్రజనన శక్తి గల తన తొలిదశలోని హిందూత్వానికి మధ్య తారతమ్యతను ఆ ద్రష్టల దృష్టి గుర్తించింది. అపరా ప్రకృతిలో నిమ్నస్వభావంతో నిజం చేసుకోకుండా, దానిని గ్రహించి, స్వాధీనం చేసుకోకుండా, ఈ మహదానందస్థితి నుండి పతనం చెందడం సంభవమే. మనిషి ఆనంద పరిపూర్ణతకు రెండు విషయాలు అవసరం — అతని అస్తిత్వపు పరిపూర్ణత, అతని జ్ఞానపరిపూర్ణత, వాటి ఐకమత్యం వల్ల ఉత్పన్నమయ్యే సమస్త అభివ్యక్తులలో — వీర్యం, బలం, భ్రజస్, తేజస్, ఓజస్ — తన శక్తి పరిపూర్ణత. ఎందుకనంటే ఆనందం, సత్ , చిత్ మూడూ కూడా ఒకే సత్యత. కార్యనిర్వహణలో చిత్ , శుద్ధ క్రియాశక్తి అవుతుంది, దానికే ఋషులు తపస్సు అని పేరు పెట్టారు. సత్ , ప్రకాశం, క్రియాశక్తి పరిపూర్ణతల మీద ఆధారపడిన ఈ ఆనంద పరిపూర్ణత యిచట యీ భూమి మీద పొందడం వైపు మానవజాతి సహజంగా నడక సాగాలి. అది సాముదాయక మానవ కృషి. తనలో ఇచట, ఆవల "ఇహ చ అమృత చ", దీనిని పొందడం మానవ సమిష్టి, వ్యష్టి కృషి కావాలి. ఈ ఆనందాన్ని అందుకొన్నానని, అతనిలోని జ్ఞానం యే స్థాయిలో అనుకొన్నా, ఆ స్థాయియే తన స్వర్గం అనుకొంటుంది.

CWSA 12:205-206

ఉన్నతతర, ప్రగాఢతర, విశాలతర పరమ సత్యం ఒకటున్నది

పరమ సత్యం, దివ్యవెలుగు, అమృతత్వం లను అన్వేషించడం చుట్టూనే

మన ఆలోచనంతా కేంద్రీకరించబడి వుంది. బాహ్యాసృష్టి కంటే లేక అస్తిత్వం కంటె ఉన్నతతర, ప్రగాఢతర, విశాలతర పరమ సత్యం ఒకటుంది. వివేకము, ప్రేరణ వల్ల లభించే మానవ బుద్ధి వెలుగు కన్న మహనీయమూ, ఉన్నతమూ అయిన దివ్యవెలుగు ఒకటున్నది. వ్యక్తి ఉద్ధరితం కావలసి వున్న ఒక అమృతత్వం వున్నది. ఈ పరమ సత్యం, అమృతత్వం "సపంత ఋతమ్, అమృతమ్" తో సంబందం పెట్టుకొనడానికి, ఆ పరమ సత్యంతో జన్మించడానికి, అందులో యెదగడానికి, పరమ సత్యపు లోకం లోనికి తత్త్వతః ఆరోహించడానికి, అందులో జీవించడానికి మనం మార్గం కనుగొనాలి. అలా చేయడమంటే అధిదైవతంతో మనల్ని మనం యేకం చేసుకోవడం, మర్త్యత్వం నుండి అమృతత్వం లోనికి పయనించడం. ఎంతో అనృతత్వంతో, దోషంతో "అనృతస్యభూరే" కలగలసిపోయిన యీ ప్రపంచ నిమ్నసత్యం యిక్కడున్నది, ఎచట సమస్తం, సత్యచేతస్సు "ఋతచిత్ " అయి వున్నదో, ఆ పరమ సత్యపు లోకం లేక గృహం "సదనమ్ ఋతస్య" "సత్యం, ఋతమ్, బృహత్ " వున్నది. త్రివిధ స్వర్గాలు వాటి వెలుగుల వరకు మధ్య అనేక లోకాలున్నాయి. కాని ఇది సత్య సూర్యలోకం, "స్వర్ " లేక మహాస్వర్గం, అత్యున్నత దివ్యవెలుగు లోకం. సత్యమార్గం "ఋతుస్య పంథా" లేక దేవతల మార్గం అని కొన్ని సందర్భాల్లో పిలువబడే, ఈ మహాస్వర్గానికి తీసుకుపోయే మార్గాన్ని మనం కనుగొనాలి.

*

'ఏకమ్ సత్' — ఒక్క పరమ సత్యం

వేదాంత బోధనకు ఋగ్వేద సూత్రం యెలా బీజమైందో దాని ఆంతరిక సాధన శిక్షణ తరువాతి కాలంలో యోగసాధనకు, శిక్షణకు బీజమైంది. చివరకు వైదిక మార్మికుల బోధనకు శిఖరాయమానంగా "ఏకం సత్ " లేక "తదేకమ్" ల రహస్యం నిలిచింది. అది ఉపనిషత్తుల సారభూత పదం. దేవుళ్ళు, దివ్యవెలుగు, పరమత్వం సత్యంయొక్క శక్తులు, ఆ ఏకైకకుడి శక్తులు, నామాలు. ప్రతి దేవుడు స్వయంగా సమస్త దేవుళ్ళు కూడా లేక వారి నందర్నీ తనలో భరిస్తుండే దేవుడు.

ఒకే పరమ సత్యం "తత్ సత్యమ్" వున్నది, ఒకే ఆనందం వున్నది, అందులోనికి మనం తప్పక యెదగాలి.

CWSA 16:19-21

ఒకే సత్ అనేక నామాలతో వున్నది

సమస్తం వెనుక, పైన ఒక అజ్ఞేయం, కాలాతీతమైనది, నామరహితమైనది వున్నదనీ, క్రమాయుతమైన అన్వేషణ చేత మనస్సు దానిని చిక్కించుకోలేదనీ మార్మికవాదుల సిద్ధాంతం గుర్తించింది. నిర్వ్యక్తికంగా అది "తత్", "ఏకం సత్". మన వ్యక్తిత్వరూప అన్వేషణకు భగవంతుడు లేక దేవునిగా, వస్తువుల రహస్యం నుండి వెలువడి తనను తాను తెలుపుకొంటుంది — అనేక నామాలున్నప్పటికీ అతడు నామరహితుడు తనలో నామానికి, జ్ఞానానికి సంబంధించి సమస్త వర్ణన, రూపానికి సంబంధించిన సమస్త కొలతలు, ద్రవ్యం, క్రియాశక్తి, కార్యశీలతలను పట్టి వుంచుకొన్నప్పటికీ భగవంతుడు అపరిమేయునిగా, అవర్ణనీయునిగా కన్పిస్తాడు.

దేవుడు లేక అధిదైవతం, ఆది కారణం, చరమ ఫలితం కూడా. దివ్య సత్తావంతుడు లోకనిర్మాత, సమస్తానికీ ప్రభువు, సమస్తాన్నీ పుట్టించువాడు, పురుషుడు, స్త్రీ, సత్త, చేతన, లోకాలన్నింటికీ, వాటి నివాసితులకు, మనకు, పిత, మాత, పుత్రుడు కూడా. ఎందుకనంటే ప్రపంచంలో జన్మించన జీవి యెదుగుదలలో తనను తాను అభివ్యక్తం చేసుకొనే దివ్యశిశువు ఆతడు. ఆతడు రుద్రుడు, విష్ణువు, ప్రజాపతి, హిరణ్యగర్భుడు; సూర్యుడు, అగ్ని, ఇంద్రుడు, వాయువు, సోముడు, బృహస్పతి, వరుణుడు, మిత్రుడు, భగ, ఆర్యమన్, సమస్త దేవతలు. మన కర్మలు, మన యజ్ఞం నుండి జన్మించిన ఆతడు ప్రజ్ఞావంతుడు, బలవంతుడు, విమోచన గావించు దివ్యపుత్రుడు, యుద్ధరంగంలో వీరయోధుడు, మన జ్ఞానద్రష్ట, ఊర్ధ్వ మహాసాగరం వైపు మన అహోరాత్రులకు ముందు దౌడు తీస్తుండే శ్వేతాశ్వ మతడు.

మానవాంతరాత్మ మహాయానం

భౌతిక, మానసిక, చేతనా ధగధగల అంతరిక్షాన్ని పక్షిలా, హంసలా యెగురుతూ మానవాంతరాత్మ దాటిపోతుంది. భూమియొక్క దేహానికి మనసుయొక్క అంతరిక్షానికి ఆవలకు పయనించే బాటసారిలా, పోరాడే యోధుడిగా, పరమ సత్యమార్గారోహణ

వల్ల మన కోసం నిరీక్షిస్తున్న అధిదైవతాన్ని కనుగొనడానికి యెగ్రబాకుతుంది. అత్యున్నత పరమోత్కృష్ట రహస్యం నుండి క్రిందికి మన వైపుకు వాలి వున్నదది. ఆ అత్యున్నత పరమోత్కృష్ట రహస్యంలో మహదానంద స్థితి మూలంలో త్రివిధ సూత్రంలో ఆసీనమై వుంది. దేవుడు నిజానికి అక్కడో, యిక్కడో వుండి మనల్ని ఉద్ధరించి, ఆకర్షిస్తూ మహనీయ దేవతల రూపంలో మనకు సహాయపడ్తూ, సదా మానవునికి మిత్రుడు, ప్రేమికుడై వుండి, అనంతత్వానికి సంబంధించిన, ప్రకాశించు గోవు పొదుగు నుండి కమ్మని పాలను, స్వచ్ఛమైన వెన్నను మనకు అందించే పల్లెపట్టు పశుకాపరిగా వున్నాడు. ఆ అమృతతుల్య ద్రాక్షసవాన్ని, సృష్టి సప్తవిధ జలాల నుండి తోడి, లేక అస్తిత్వపు కొండపై వుండే ప్రకాశమయ మొక్క నుండి సేకరించిన ఆసవాన్ని పానం చేయగా కలిగిన పారవశ్యంతో మనం అమరుల మౌతాం.

వేదద్రష్టల ప్రధాన లోకాలు

1. శుద్ధ సత్ : సత్యలోకం. అస్తిత్వపు అత్యున్నత సత్యలోకం.
2. శుద్ధ చిత్ : తపోలోకం, అనంత దివ్యేచ్ఛ, చిత్ లోకం లేక చిచ్ఛక్తి లోకం.
3. శుద్ధ ఆనందం: జనలోకం: సృష్టి సృజనానంద, ఆనందలోకం
4. దివ్యజ్ఞాన లేక పరమ సత్యం: మహర్లోకం: బృహత్తు విజ్ఞాన లోకం.
5. మనస్సు: స్వర్ : జ్యోతిర్మయ లోకం
6: భువర్ : నాడీమయ అస్తిత్వం: నానావిధ సంభూతి లోకం
7. వదార్థం: భూర్ : పదార్ధ లోకం

CWSA 15:372

మన జీవనమొక సంగ్రామం

అమరులైన దేవతలకు, జ్యోతిర్మయ శక్తులకు మరియు పరమ సత్యానికి, అంధకార శక్తులకు మధ్య జరిగే ఒక సంగ్రామం మన జీవితం. ఈ శక్తులకు వృత్ర, వృత్రాలు, వాల, పనిస్, దస్యులు వాళ్ల రాజు అని వివిధ పేర్లున్నాయి. మన నుండి పరంజ్యోతిని దాచివేసే లేక దోచుకొనే యీ అంధకార శక్తుల వ్యతిరేకతను నాశనం చేయడానికి మనం దేవతల సహాయాన్నర్థించాలి. అంధకార శక్తులు పరమ సత్యధారలను "ఋతస్యధారా", స్వర్గధారలను ఆటంకపరచి అంతరాత్మ ఆరోహణను

అన్ని విధాలుగానూ అడ్డుకొంటాయి. అంతరిక యజ్ఞం ద్వారా, మంత్రం ద్వారా మన లోనికి దేవతలను ఆవాహన చేయాలి — అది మంత్రాని కుండే ఒక ప్రత్యేక విశిష్ట శక్తి — మనం యజ్ఞంలో వ్రేల్చేవాటిని వారికి సమర్పించి, బదులుగా వారిచ్చే కానుకలను మనం స్వీకరించాలి. ఈ ప్రక్రియ ద్వారా మనం మన గమ్యాన్ని చేరే ఆరోహణా మార్గాన్ని నిర్మించుకో గలుగుతాం. వేదంలో చెప్పిన బాహ్య యజ్ఞాంశాలు ఆంతర యజ్ఞానికి, ఆత్మ-నివేదనకు సంకేతాలుగా ఉపయోగించబడ్డాయి. దివ్యసత్యం, దివ్యవెలుగుల శోభలను మన జీవితం లోనికి దిగివచ్చి, పరమ సత్యం లోనికి మన ఆంతరిక జననానికి మూలకాలుగా అయ్యేందుకు వీలుగా మనమేమై వున్నామో, మన కేమి వున్నాయో వాటిని సమర్పిస్తాం. అంటే ఉన్నతతర పరమ సత్య ఆలోచన, ప్రేరేపణ, కర్మ, ఋతస్య ప్రేష, ఋతస్య ధీతి అయినటువంటి సరైన ఆలోచన, సరైన అవగాహన, సరైన కర్మ అభివృద్ధి చెందడం అన్న మాట. దీనివల్ల ఆ పరమ సత్యంలో మనల్ని మనం అభివృద్ధి చేసుకొంటాం. మన యజ్ఞం ఒక ప్రస్థానం, ఒక తీర్థయాత్ర, ఒక సంగ్రామం — దేవతల వైపు ఒక పయనం, అగ్నితో సాగే పయనాన్ని మనకు దారి చూపిస్తూ, మనల్ని నడిపించే అగ్నితో, ఆంతరిక అగ్నితో కలిసి కొన సాగిస్తాం. మన మానవీయ విషయాలు, ఆ మార్మికాగ్నితో అమృతత్వం లోనికి, మహాస్వర్గం లోనికి ఉద్ధరితమౌతాయి, దివ్యమైన విషయాలు మన లోనికి దిగివస్తాయి.
CWSA 15:72

మనిషి — ఒక చిన్న సైజు జగత్తు

మనిషి భూమాతవడిలో నివసిస్తున్నాడు. అతనికి యీ ప్రపంచ అశాశ్వతత్వాన్ని గురించి మాత్రమే తెలుసు. కాని ఒక ప్రకాశమయ రహస్యంలో అధివసించి వున్న దివ్యమైన లోకాలు గల అత్యుత్కృష్టమైన చేతనత్వం గలది ఊర్ధ్వంలో ఆవలగా వున్నది. అతని జాగరిత మానసిక ఉపరితల భావాలకు క్రిందుగా ఒక ఉపచేతన లేగా నిశ్చేతన వుంది. అవన్నీ నిండి వున్న మహా నిశి నుండి ఆతడు చూస్తున్న విధంగా ప్రపంచాలు జన్మించాయి. ప్రకాశమయ ఊర్ధ్వ నిమ్న గాఢాంధకార సాగరం మధ్య ఈ అన్యలోకాలు ఎక్కడున్నాయి? అవి యిక్కడా వున్నాయి. మనిషి ప్రాణిక లోకం నుండి, తన ప్రాణిక అస్తిత్వాన్ని, మనోలోకం నుండి తన మనస్తత్వాన్నీ తెచ్చుకొంటాడు. అతడెల్లపుడూ వాటితో రహస్యంగా ఆదానప్రదానాలు

నెరపుతూనే వుంటాడు. అతడు సంకల్పిస్తే సచేతనంగా వాటిలో ప్రవేశించగలడు, జన్మించగలడు. పరమసత్య సూర్యలోకాల లోనికి సైతం అతడు యెగయగలడు, మహోన్నత చేతన నడవ లోనికి ప్రవేశించగలడు, పరాత్పరుని ప్రాంగణం లోనికి సాగిపోగలడు. వృద్ధి చెందుతూండే ఆతని అంతరాత్మకు దివ్యద్వారాలు భళ్ళున తెరచుకొంటాయి.

అతని బాహ్యదృష్టి తనకు బాహ్యమైనదిగా చూచే సమస్తాన్నీ నిజంగా ప్రతి జీవి తనలోనే కలిగి వున్నందున మానవ ఆరోహణ సంభవమౌతుంది. మనలో దాగి విషయగతమైన శక్తులున్నాయి, విషయంగా కన్పించే జగద్వ్యవస్థకు సంబంధించిన సమస్త శ్రేణులు, పొరలను పోలి వుండే విషయగత శక్తులు దాగి వున్నాయి. మనం నివసించడానికి సాధ్యమైన అనేక భూమికలుగా అవి రూపొందుతాయి. పదార్థ సంబంధం కల యీ జీవితం, భౌతిక ప్రపంచపు సంకుచితమైన, పరిమిత చేతన — అతడు వేయిసార్లు భూపుత్రుడైనప్పటికీ, మనిషికి అనుమతించబడిన యేకైక అనుభవం యెంత మాత్రంగాదు. మాతృరూప భూమి అతనిని భరించి, తన హస్తాల్లో పొదవి వుంచుకొన్నప్పటికీ, స్వర్గం కూడా అతని ఆది కారణాల్లో ఒకటి గనుక అది కూడా అతని మీద తన హక్కును ప్రకటిస్తుంది. అతడు తనలోని లోతైన లోతులకు, ఉన్నతతరమైన ఔన్నత్యాలకు జాగృతం కావడమనేది అతనికి అందుబాటులో వుంది. అతనుద్దేశించిన పురోగతి అలా జాగృతం కావడమే. అతడా విధంగా తన ఉన్నతోన్నత భూమికల లోనికి ఆరోహించినకొద్దీ, అతని జీవితానికి నూతన లోకాలు తెరచుకొని, అతని జీవి అనుభవ క్షేత్రంగా, ఆత్మ నివాసస్థానంగా తయారవుతాయి. వాటి శక్తులు, అధిదేవతలతో సంబంధం కలిగి వుంటూ యేకమై నివసిస్తూ, తనను తాను వాటికి ప్రతిరూపంగా తిరిగి రూపొందించుకొంటాడు. ఆ విధంగా ప్రతి ఆరోహణ అంతరాత్మకొక నూతన జన్మ అవుతుంది.

CWSA 15: 373-374

ఒక పురోగమనం, ఒక సంగ్రామం, ఒక తీర్థయాత్ర

ఈ యజ్ఞ ప్రతిరూపం కొన్ని సందర్భాలలో ఒక పయనం, లేక మహాయానం. ఎందుచేతనంటే యజ్ఞం ముందుకు పోతుంది, ఆరోహిస్తుంది, దానికో గమ్యం వుంది. ఆ గమ్యం వైశాల్యత, యథార్థ అస్తిత్వం, వెలుగు, సుఖస్థితి. శుభప్రదమైన

గమ్యానికి చేర్చే తిన్నని సుఖప్రదమైన దారి, శ్రమ కలిగించేదైనప్పటికీ పరమ సత్యపు సంతోషకర దారిని ఆవిష్కరించుకొనమనే ఆవేశం దాని కుంది. దివ్యేచ్ఛ కుండే జ్వలించే బలంతో పర్వత సదృశ, ఒక పీఠభూమి నుండి మరో పీఠభూమికి నడుపబడుతుంది. ఒక ఓడలో జలధిని దాటుతున్నట్లు, సృష్టి జలాలను దాటాలి. దాని నదులలో తిరుగాడాలి, వాటి లోతైన గోతులను, ఉరవడులను అధిగమించాలి. దాని లక్ష్యం సుదూరాన వున్న వెలుగు, అనంతాల సాగరానికి చేరడం.

ఇదేమంత తేలికైన, శాంతియుతమైన పురోగమనం కాదు. చాలాసార్లు చాలా కాలం పాటు, జరిగే ఒక భయంకర అవిరామ సంగ్రామం. ఆర్యజాతి మానవుడు సదా శ్రమించాలి, పోరాడాలి, జయించాలి. అతడొక అలుపెరుగని శ్రామికుడు, ప్రయాణీకుడు, ఒక పట్టువీడని యోధుడవ్వాలి. అతడు నగరం తర్వాత నగరంలోనికి, బలవంతాన ప్రవేశించి, తుఫానులా పైకొని, వశం చేసుకోవాలి, రాజ్యం తర్వాత రాజ్యాన్ని జయించాలి, శత్రువు తర్వాత శత్రువును నిర్దాక్షిణ్యంగా పడగొట్టి, అతనిపైగా నడచుకొంటూ పోవాలి. అతని పురోగతి మొత్తం దేవదానవుల; దేవరాక్షసుల, ఇంద్రుడు భూతాలు, ఆర్య దస్యుని మధ్య సాగే యుద్ధం లాంటిది. బహిరంగ క్షేత్రంలో అతడు పగవారైన ఆర్యులను సైతం ఎదుర్కొనవలసి వుంటుంది. ఎందు కనంటే, పాతస్నేహితులు, గతంలో సాయం చేసినవాళ్ళు అతడు ముందుకు పో తుంటే శత్రువులుగా మారతారు. అతడు జయించి, దాటి వచ్చిన ఆర్య సంస్థానాధీశులు దస్యులతో కలిసి జరుగబోయే సంగ్రామంలో అతని స్వేచ్ఛాయుతమైన కేవల గమనాన్ని అడ్డుకొనేందుకు అతనికి వ్యతిరేకంగా సంఘటిత మౌతారు.

CWSA 15:376-78

ఆర్య మనస్సు గలదానికి స్వయం ప్రకాశమగు 'ఏకం' గమ్యం. కాబట్టి ద్రష్టలు ఆతనిని సూర్యుని రూపంలో ఆరాధించారు. "ఏకం సత్". అతనిని ద్రష్టలు ఇంద్ర, అగ్ని, యమ, మాతరిశ్వన్ అని వివిధ నామాలతో సంబోధించారు. "తదేకమ్", "తత్సత్యమ్" అనే పదాలు అత్యుత్కృష్టమైనదానికి, ఇచట ఆయన పనిచేసేదానికి ప్రతీకయైన సూర్యునికి సంబంధించి వేదంలో సదా ప్రస్తావించబడ్డాయి. ఒక మహనీయ ఉదాత్తానుదాత్తాలు గల మార్మిక మంత్రోచ్చారణ అంతకు ముందు యెల్లప్పుడూ "దేవతల బృహత్ బలం — తదేకం" దగ్గరకు వస్తుంది. సత్యపథం వెంట సాగే సూర్యుని ఆ పయనం గమ్యం అక్కడున్నది. దానినే మనం జాగృతమైన, ప్రకాశితమైన

అంతరాత్మ పయనాన్ని కూడ చూచాం. మిత్ర, వరుణులు, "యెచట సూర్యుని అశ్వాలను కళ్ళేల నుండి విడిపిస్తారో అచట ఈ సత్యం చేత ఆ నీ పరమ సత్యం మరుగుపరచబడింది. దశ శతాలు అక్కడ ఒకటవుతాయి — తదేకం, దేహదారులైన దేవతలకు పరాత్పర భగవంతుడైనవానిని నేను దర్శించాను" స్వతహాగా "ఏకం' కాలాతీతం కూడా, మన మనస్సు, అస్తితత్వం కాలబద్ధమై కాలంలో వున్నాయి. "ఈ వేళ గాదు, రేపూ గాదు, ఆ అతీతమైన 'తత్' 'నెవ రెరుంగుదురు? మనం దాని దగ్గరకు పోయినకొద్దీ అది మన నుండి అంతర్ధాన మౌతుంటుంది." కనుక మనలోనే దేవతలను జన్మించేటట్లు చేస్తూ దాని వైపు మనం యెదగాలి. వారి ప్రబలమైన తేజరిల్లే రూపాలను మనలో పెంపొందించుకొంటూ, వారి దివ్యదేహాలను నిర్మిస్తూ, దాని వైపు మనం యెదగాలి. ఈ నూతన జన్మ, ఆత్మ-నిర్మాణం అనేవి అమృతత్వానికై మన చేతనను మేలుకొలిపే యజ్ఞం యథార్థ స్వభావం యిది.

CWSA 15:492-493

అనృతం స్థానంలో పరమ సత్యాన్ని ప్రతిష్టించడం ద్వారా మానవాంతరాత్మను మర్త్య స్థితి నుండి అమృతస్థితికి మార్పుచెందించడం, విభాగిత అస్తిత్వాన్ని సమగ్రత్వం, అనంతత్వంగా మార్పు చెందించడం వేదఋషుల ప్రాథమిక పథకం. మనస్సు, ప్రాణంతో పాటు చేసి వున్న పదార్థపు మర్త్యస్థితి మృత్యువు. అనంత అస్తిత్వపు సత్ చిత్ ఆనంద స్థితి అమృతత్వం. మనిషి రోదసి, స్వర్గం మరియు పృథ్వి, మనస్సు, దేహం అను రెండు అంతర్భాగాల ఆవలకు పరమ సత్యం, మహస్, అనంతత్వం లోనికి యెదుగుతాడు. అలాగే బ్రహ్మానందంలోని కెదుగుతాడు. పూర్వీకులు, పురాతన ఋషులచే ఆవిష్కృతమైన "మహాప్రస్థానం" యిదే.

CWSA 15:45-46

అవిద్య, అంధకారం నుండి పరమ సత్యాన్ని జయించడం, పరమ సత్య జయంతో అమృతత్వాన్ని కూడా జయించడం అనేది వేదంయొక్క కేంద్రీయ భావన. ఎందుకనంటే వేదం తెలిపిన 'ఋతమ్', ఒక ఆధ్యాత్మికమే గాక, ఒక మనోవైజ్ఞానిక భావన కూడా. దేహం అనబడే యీ భూమి, ప్రాణిక-క్రియాశక్తియైన యీ మధ్యంతర సీమ, మనస్సు అనబడే యీ సాధారణ ఆకాశం లేక స్వర్గం ఆవలగా వున్న యథార్థ సత్, యథార్థ చిత్, యథార్థ సృష్ట్యానందం. మనం దేవతల స్వగృహం, అమృతత్వ పునాది అయిన పరమోత్కృష్ట చేతనావంతమైన పరమ సత్యం

ఉన్నత భూమికకు చేరాలంటే, ఈ భూమిక లన్నింటినీ మనం దాటి పోవాలి.

CWSA 15: 241-42

ఈ అతిమానస వైశాల్యత అస్తిత్వపు ప్రాథమిక సత్యం కూడా. దీని నుండే సహజంగా కృషికి సంబంధించిన ఘర్షణ లేకుండా ఒక పరిపూర్ణ, దోషరహిత చలనం లోనికి దాని క్రియాశక్తి పెల్లుబుకుతూ వెలువడుతుంది. ఎందుచేతనంటే ఆ శిఖరాలపై విభజన వుండదు, చిత్ కు, శక్తికి మధ్య అగాధం వుండదు, జ్ఞానం, సంకల్పాల మధ్య యెడబాటు వుండదు, మన అస్తిత్వం దాని కర్మల మధ్య అసామరస్యత నెల కొనదు. అచట ప్రతిదీ "తిన్నగా" వుంటుంది, కాపట్యానికి అవకాశమే వుండదు. అందుచేత యీ అతిమానస బృహత్తు యథార్థ అస్తిత్వం "ఋతమ్", విషయాల యథార్థ వ్యాపారం కూడా. అది చలనం, కర్మ, అభివ్యక్తి, సంకల్పం, హృదయం, జ్ఞానాల దోషరహిత సత్యం, భావం, పలుకు, భావోద్వేగాల ఒక పరిపూర్ణ సత్యం. అది అన్యప్రమేయం అవసరం లేని యదార్థత, స్వేచ్ఛాధర్మం, విభజనకు లోనై, ప్రత్యేకత కలిగించే చేతన, అసత్యాల వల్ల స్పర్శించబడని ఆది దివ్య విధివిధానం. ఒక ప్రాథమిక యైకమత్యత నుండి పుట్టుకొచ్చిన స్వయం ప్రకాశమానమైన విశాల దివ్యసమన్వయం. దీని నుండి వెలువడిన మన అల్పసృష్టి, అభాగ్య, పాక్షిక, శకల సదృశ, వికృతంగా రూపొందించబడిన, విభజన మాత్రమే. వేదంలో ఆరాధించబడిన సూర్యుడు, పితరులు ఆకాంక్షించిన జ్యోతిర్మయ స్వర్గం, లోకం, అదితి పుత్రుడైన సూర్యదేహం అటువంటిది.

CWSA 15:475

విప్రుడు: జ్ఞాని, ప్రశాంతచిత్తుడు

విప్రుడు అంటే బ్రాహ్మణుడు అని అర్థం కాదు. 'వి' అనే ధాతువు అభివ్యక్తిని, ప్రకాశాన్ని తెలియజేస్తుంది. 'విప్' అనే ధాతువు క్రీడ లేక కంపనం లేక వరదలా వచ్చే పూర్ణ అభివ్యక్తిని, ప్రకాశాన్ని తెలియజేస్తుంది. ఎవరి మనస్సులో జ్ఞానం ఉదయిస్తుందో, జ్ఞాన సంబంధ బలీయ క్రీడకు యెవని మనసు తెరచుకొని వుంటుందో అతను నిజంగా 'విప్రుడు'. ధాతువు 'మా' పట్టుకొని వుండడాన్ని తెలియజేస్తుంది. తల్లి తన గర్భంలో బిడ్డను పట్టి వుంచుకొంటుంది, అందుచేత ఆమె "మాత" అయ్యింది. సర్వకర్మ, ప్రాణ వ్యవస్థాపకుడు, వాయుదేవుడు మాతరిశ్వన్ అని అన

బడతాడు. అంటే "యెవరు మాతలో తనను తాను విస్తరింప జేసుకొని, లేక యిముడ్చుకొని వుంటాడో ఆ ఆకాశం అతడు. అతడు సమస్త జీవజాలం యొక్క పుట్టుక క్రీడ, మృత్యువులను తన గర్భంలో నిలిపి వుంచుకొని కూడా శాశ్వతంగా ప్రశాంతచిత్తుడై, ఆందోళన రహితుడై వుంటాడు. పెనుతుఫాను క్షితిజాన్ని మెరుపులతో చీల్చివేస్తున్నా, భయంకరంగా ఉరుముతూ, వృక్షాలను, జంతువులను, గృహాలను, రౌద్రం నిండిన దివ్యపారవశ్య విలయతాండవం చేస్తూ పడగొడ్తున్నా, విశృంఖల క్రీడను భరిస్తూ, సహిస్తూ తన ఆనందంలో తాను మునిగిపోయి మౌనంగా వుండే ఆకాశంలా సహనంతో వుండగల, భరించలేని భౌతిక, ప్రాణిక బాధ కలిగించే క్రీడకు తన దేహాన్ని పూర్తిగా ఆత్మానందంతో నింపి, దానిని సాక్షిలాగా చూస్తు వుంచగలిగే శక్తిగలదానిగా మార్చగలవాడే, నిజంగా 'మా వాన్'. అటువంటి 'మా వానే' 'విప్రుడు' ప్రకాశం కలిగినవాడు. అటువంటి ప్రశాంతచిత్తుడైన జ్ఞాని తన దేహాన్ని యజ్ఞపీఠంగా చేసి, దేవతలను ఆవాహన చేసినపుడు, ఇంద్ర, వరుణులు అందులో స్వేచ్ఛగా సంచరిస్తారు. కొన్ని సమయాల్లో వాళ్ళంతట వాళ్ళే అందులోనికి దిగివచ్చి, నివేదించబడినదాన్ని రక్షించి, అతడు కోరిన కర్మ లన్నింటికీ ఆధారం, పునాది, "ధార్తారాకర్ష గీనామ్" గా తయారవుతారు, (వీరు నిజంగా సర్వ కార్యాచరణకు ఆధారభూతులు) అతనికి గొప్ప సుఖాన్ని, జ్ఞానశక్తిని, ప్రకాశాన్ని అనుగ్రహిస్తారు.

శ్రీఅరవిందుల బెంగాలీ రచనలు (52-53)

వేదఋషులు యెవరైనా అతిమానస భూమికకు చేరారా అనేది నేను చెప్పలేనుగాని, దాని కారోహించడం వారి లక్ష్యం. అతిమనస్సుకు, మానవబుద్ధికి మధ్య సూర్యుని కిరణాలచే రూపొందించబడిన మధ్యంతర ప్రకాశమానమైన మనః సీమలు 'స్వర్' అనే విషయం స్పష్టం. ఉపనిషత్తుల ననుసరించి సూర్యుని కిరణాల లోనికి ఆరోహించిన వాళ్ళు తిరిగి రాగలరు గాని, స్వయంగా సూర్యుని లోనికే ప్రవేశించినవాళ్ళు తిరిగి రాలేరు. అలా యెందుకన్నారంటే, అతిమనస్సు లోనికి ఆరోహణను ఊహించారు, కానీ అతిమనస్సును అవతరింపజేసి వ్యవస్థీకరించడం అనేది వాళ్ళూహించలేదు.(సూర్యకిరణాలను అవరోహింప జేయడం విస్మరించారు)

CWSA 29:417

స్వేచ్ఛానువాదం: కె. వి. రావు

ప్రస్తుత సామాజిక పరిస్థితులలో జీవిస్తూ, తన దైనందిన విధులు నిర్వర్తించుకుంటూ, లోలోన పరిణతి చెంది, ఆధ్యాత్మిక జీవితాన్ని గడిపే వ్యక్తికి తన జీవితాన్ని గురించి మనసులో కలిగే ఆలోచనకు, ప్రశ్నలకు సమాధానంగా భగవద్గీత మొదటి అధ్యాయం పేరు "అర్జున విషాదయోగం" ఖచ్చితంగా సరిపోతుంది. మనిషి ధర్మబద్ధత అనే ముసుగు కప్పుకున్న ప్రాపంచిక దృశ్యాలను వీక్షిస్తూ, తన విజయాలకు సంతృప్తిపొందే లోపే, ధర్మబద్ధత అనే మాయ పొరలు కళ్ళ ముందు నుంచి తొలగిపోవడమే కురుక్షేత్ర యుద్ధం ద్వారా బయటపడిన విషయం. ఇదే విషయాన్ని ఆధ్యాత్మిక దృష్టితో చూస్తే, సృష్టికర్త సమయం వచ్చినపుడు తను సృష్టించినది తనే కబళించి అంతం చేస్తాడు అనే విషయం స్పష్టమవుతుంది. ఈశ్వరుడే సృష్టి, స్థితి, లయ కారకుడు. పురాణ గ్రంథాలలో సృష్టి కారకుణ్ణి, ఘాటైన పదజాలంతో వర్ణిస్తూ "భగవంతుని విందుభోజనానికి ఋషులు, నాయకులు ఆహార పదార్థాలుగా, మరణం ఒక సంబారంగా" చెప్పారు. ఇది అస్పష్టంగా, పరోక్షంగా కనపడే జీవిత సత్యం, మనిషి ఆత్మావలోకన చేసుకుంటే ఇది స్పష్టంగా, సూటిగా వ్యక్తమవుతుంది. బాహ్యప్రపంచానికి మనిషి ఉనికికి, ప్రాపంచిక ఉనికికి నిరంతర పోరాటం జరుగు తున్నట్టు అనిపించినా, యదార్థంగా దాని అంతర్గత భావం, జీవి ఈశ్వరుని సృష్టి, లయాలలో తన వంతు పాత్రను తాను నిర్వర్తించడమే.

CWSA 19:39-40

యుద్ధం — విధ్వంసం

పోరాటం, విధ్వంసం అనేవి మనిషి ఐహిక జీవనంలోనే కాకుండా, మానసిక, నైతిక వ్యవస్థలలోను భాగాలే. ఈ విషయం మనిషి నిజజీవితం ద్వారా వ్యక్తమవుతుంది, ఎందుకంటే మనిషి ఏ విధమైన నిర్ణయం తీసుకోవాలన్నా అంటే ఆధ్యాత్మిక, రాజకీయ, నైతికపరమైనవి, ముందడుగు వేయాలన్నా, ఎటువంటి వాస్తవిక పరిస్థితులలో ఉన్నాడో లేదా ఎటువంటి పరిస్థితులను ఆశిస్తున్నాడో దానికి ఘర్షణ, వివాదం తప్పదు. జీవి తంలో మార్పు సర్వసహజం. ఎదుగుదల సాధించాలన్నా, ముందుకు వెళ్ళాలన్నా నిరపాయమైన, న్యాయపరమైన ఉన్నత మార్గం మన ముందు ఉంటుంది. అప్పుడు

మనిషి ఆత్మశక్తిని ఉపయోగిస్తాడే కాని యుద్ధ విధానంలో నిర్మూలన చేయడం లేదా భౌతిక బలలాని ఉపయోగించడం లేదా తనని తాను రక్షించుకోవడానికి ఆత్మ సంరక్షణ విధానాన్ని కూడా వాడుకోడు. మనిషిలో ఆత్మబలం దృఢంగా చెక్కుచెదర కుండా ఉంటే, చుట్టూ ఎంతటి అసురశక్తులు ఉన్నా అణచివేయబడతాయి. ఆత్మబలం దృఢంగా లేని పక్షంలో ఇవే అసురశక్తులు మానవజాతి మీద, ప్రపంచం మీద విరు చుకుపడి, ఛిన్నాభిన్నం చేసి విధ్వంసం సృష్టించగలవు. మనం ప్రస్తుతం చూస్తున్న మారణహోమం అంతా ఆ అసుర శక్తులదే. అసుర శక్తులను అడ్డుకోకుండా, ప్రక్కదారిలో వెళ్ళి నువ్వు కోల్పోయేదానికి, విధ్వంసం ద్వారా ఇతరులు సాధించినదాని మధ్య వ్యత్యాసం పెద్దగా లేదు ఎందువల్లనంటే ఆత్మబలం సమర్ధవంతంగా పనిచేయాలన్నా, అసురశక్తులను నిర్మూలించాలన్నా మనిషి సంపూర్ణ ఆంతరిక దృష్టి కేంద్రీకరించాలి. అప్పుడు మారణాయుధాలైన ఫిరంగులు, కత్తుల కన్నా ఆంతరికశక్తి ఎంత శక్తివంతమో, చెడును ఎంత సమర్ధవంతంగా నిర్మూలించగలదో తెలుసుకోవాలంటే, వ్యక్తి తన పరిధిని విస్తృతం చేసి ఆంతరిక దృష్టిని కేంద్రీకరించి, తక్షణ ఫలితాలను ఆశించకుండా ముందుకు వెళ్లగలిగితే, దృఢమైన మానసిక, ఆంతరంగిక శక్తి ఎంతటి సత్ఫలితాలను ఇస్తుందో, చెడును ఎంతగా నిర్మూలించగలదో అవగాహన కలిగి అనంతమయిన ఆనందం కలుగుతుంది. దుష్టశక్తులను మాత్రమే అంతం చెయ్యడం వలన ప్రయోజనం అంతగా ఉండదు. వాటి చుట్టూ అల్లుకొని ఉన్న ఇతర శక్తులను కూడా నిర్మూలించాలి, అప్పుడే దుష్టశక్తులు పూర్తిగా నిర్మూలించబడతాయి. ఉద్వేగభరిత వినాశనం నుంచి తప్పించుకో గలిగినా అది మాత్రం సామాన్య విధ్వంసం కాదు.

CWSA 19:42

కాళీమాతలో ఉన్న రెండు లక్షణాలు

ఇక్కడ విషయం ఏమిటి అంటే మనిషి ఉనికిలో ఘర్షణ, విధ్వంసం మొదలు, తుది కాదు, సమైక్యత యుద్ధం కన్నా గొప్పది కాదు, మరణంతో పోల్చితే ప్రేమ ప్రత్యక్షంగా కనిపించే దైవిక శక్తి. వీటన్నిటి భౌతిక శక్తిని మానసిక శక్తితోనో, ఘర్షణలను శాంతితోనో, మరణాన్ని అమరత్వంతోనో మార్చివేయమని కాదు. భగవంతుడు అవసరమైనపుడు ప్రాణికోటిని అంతం చెయ్యగల లయకారకుడు మాత్రమే కాదు,

విశ్వంలోని అన్ని ప్రాణులతోనూ స్నేహం చెయ్యగల ప్రేమైకమూర్తి, సర్వోత్కృష్టమైన అతీత త్రిమూర్త్యాత్మక శక్తి. భీతిగొలిపే రూపంతో ఉండే కాళీమాత మానవాళిని చల్లగా చూసే దయగల తల్లి. శ్రీకృష్ణ భగవానుడు కురుక్షేత్రకర్త, ఆకర్షణశక్తి ఉన్న దైవిక సహచరుడు, రథసారథి, ప్రాణికోటికి ప్రభువు. ఏది ఏమయినా శ్రీకృష్ణ పరమాత్మ మన జీవనరథాన్ని నడుపుతూ కలహం, విరోధం, అవ్యవస్థల మధ్య నుంచి ఆకర్షణ శక్తితో మనల్ని ఆకట్టుకొంటూ మన లక్ష్యాలను, మనం చేరుకోవలసిన దైవిక శక్తిని చేరుకోవడానికి తోడ్పడడం ఆయన లీల. నిర్ద్వంద్వంగా ఈ అతీతమైన, సర్వోత్కృష్టమైన దయను పొందటం కోసమే మన ప్రయత్నం, ఆకాంక్ష. కానీ ఈ ప్రయత్నం ఎక్కడ, ఎలాగ, ఏ పరిస్థితులలో మనం మొదలుపెట్టామో వాటిని పరిశోధించి తెలుసుకోవాలి. దానికి మొదటి అడుగు ప్రపంచాన్ని యథాతథంగా చూడటం. అప్పుడు వ్యక్తులకు ప్రయత్న ప్రారంభ దశలో వారున్న పరిస్థితులకు ప్రస్తుత పరిస్థితులకు మధ్య గల వ్యత్యాసం, పరమాత్ముని కృప వలన కలిగిన అతీంద్రియ స్థితికి, అంతిమ లక్ష్యానికి చేరుకునే మన మార్గం దానంతట అదే మనకు స్పష్టమవుతుంది. ఇక్కడ మనం కురుక్షేత్ర యుద్ధనీతిని స్వీకరిస్తూ, అమరత్వానికి దారిని వెతుక్కునే ముందు మరణం జీవితసత్యమనే విషయాన్ని స్వీకరించాలి. మన దృష్టి అర్జునుడి చూపు లాంటి తీక్షణతతో వీక్షిస్తూ, పరమేశ్వుడి లీలలైన కాలాన్ని, మరణాన్ని ఖండించటం మాని, నిర్ద్వంద్వంగా లయకారకుడి న్యాయాన్ని గుర్తించగలగాలి.

CWSA 19:45-46

యోగులు అన్నిటా భగవత్స్వరూపాన్ని చూడగలరు

ధీరుడైనవాడు ప్రతి విషయాన్ని నిశిత దృష్టితో పరీక్షిస్తాడు. ఒక వేళ అది కుదరకపోతే అంతిమ లక్ష్యం, జ్ఞానోదయం కోసం నిరీక్షిస్తాడు; ప్రశాంతమైన మనసుతో ఎదురుచూచిన నాడు, జీవికి చిన్న, పెద్ద, మంచి, చెడు అన్నిటా గల అసంఖ్యాకమైన అర్థాలతో లక్ష్యంగా గోచరమవుతుంది. దీని వలననే ఈశ్వరుడే రుద్రుడనే విషయం స్పష్టమవుతుంది. సృష్టిలో సూక్ష్మప్రాణి అయిన ఒక పిచ్చుక నేల రాలినా, చీమ మరణించినా, భూకంపాలు భూమిని కుదిపినా, వరదలు వేలమందిని నిరాశ్రయులను చేసినా, దాని వెనుక గూఢార్థం, పరమేశ్వరుని ముందు చూపు స్పష్టమవుతుంది.

యోగి ప్రతి ప్రాణిలోను, ఘటనలోను అన్నిటా భగవత్స్వరూపాన్ని చూస్తాడు. ఈశ్వరుడే వరదల రూపంలో, భూకంపాల రూపంలో, మరణం రూపంలో వచ్చి ప్రక్షాళన చేసి జీవి ఉన్నత స్థితికి మార్గం సుగమం చేస్తాడు. ఆయనే బాధ ద్వారా అనంతమైన బ్రహ్మానందాన్ని రుచి చూడడానికి మనిషిని సిద్ధం చేస్తాడు. ఈ విషయం తర్కానికి అతీతం, దాన్ని వీక్షించాలి, అనుభవించాలి. ఇది ప్రశాంత మానసిక స్థితిలో, ఈశ్వరునిపై చెక్కుచెదరని నమ్మకం అవగాహన ఉన్నవారికే సాధ్యపడుతుంది.

నిర్ణయాత్మక యుద్ధం

ఒక విషయం మాత్రం స్పష్టంగా అర్థమవుతోంది, మానవజాతి అసాధారణ ఉద్రిక్త స్థితికి చేరుకుంది. చేసే ప్రతి ప్రయత్నంలో, పనిలో ఆందోళన, నిత్యజీవితంలో ఆందోళన, ఇంక మితిమీరిన చురుకుదనంతో, సంపూర్ణ వ్యాకులతతో ప్రాణికోటి అంతా ఒక బిందువు దరికి చేరుకున్నారు. అక్కడ నుంచి రెండే మార్గాలు గలవు. ఒకటి వ్యాకులతను నిరోధించి, బ్రద్దలైన నూతన చైతన్యం వైపుకి కొట్టుకువెళ్ళడం, రెండవ మార్గం దిగజారి అంధకారంలోకి, అగాధంలోకి, జడత్వంలోకి జారిపోవడం. ఈ వ్యాకులత సంపూర్ణమైనది, సర్వసాధారణమైనది ఖచ్చితంగా దాన్ని ఆపవలసిన అవసరం ఉంది, ఈ పరిస్థితి ఇలా కొనసాగడానికి వీలు లేదు. కాని ఈ ప్రక్రియలు ఇచ్చే ఖచ్చితమైన సూచన ఏమిటంటే సరికొత్త చైతన్యంతో, మూలశక్తి విషయ పదార్థంలోకి ఎక్కించడం వలన ఏర్పడిన వత్తిడి మూలంగా ఇంతటి క్లిష్ట పరిస్థితులు సంభవించాయి. అలవాటుపడిన పాతపద్ధతుల ద్వారా ప్రకృతిలో తిరుగుబాటు తీసుకురావచ్చునని మనం ఆశిస్తాం. కాని అంతా వ్యాపించి ఉన్నా కొన్నిటిలో మాత్రమే చూడగలిగే ఒక క్రొత్త దృగ్విషయం గోచరిస్తుంది. ఇది ప్రపంచంలోని అన్ని దేశాలలోను చూడగలం: క్రొత్త విషయాలను గ్రహించాలనే ఆకాంక్ష, ఉన్నతమైన ఆరోహణక్రమ పరిష్కారాన్ని ఆశించడం అనేది ఒక విస్తారమైన అలలాంటి ప్రయత్నం. ప్రపంచంలోని కొన్ని సర్వసాధారణ విస్తారమైన, సాముదాయక ఆలోచనలు పని చెయ్యడం జరిగింది, జరుగుతోంది. ఈ భావాలు కలిసి పనిచెయ్యడం వలన నూతన ఆవిష్కారాలు ఏర్పడి అవి ముందెన్నడూ లేని విధంగా పెద్ద ఎత్తున విపత్తులను కలిగిస్తాయి. అదే సమయంలో ఉన్నతమైన, విస్తారమైన ఆలోచనలు, ఆవిష్కారాలు ప్రస్తుత సమస్యలకు, సంపూర్ణమైన, ఖచ్చితమైన విస్తృత పరిష్కా రాన్ని ఇవ్వగలవు.

నిర్మాణాత్మకంగా పనిచేసే పరిణామం, పరిపక్వత కలిగిన శక్తులు దైవికసిద్ధిని కలిగిస్తాయి. వాటికి ధృడమైన, ఆగని ఉన్మత్త వినాశకర శక్తులకు మధ్య ప్రయాస, ఘర్షణ ప్రత్యక్షంగా విశదమవుతోంది. ఎవరు ముందు లక్ష్యాన్ని చేరుకోగలరు అనే ఘర్షణ ఈ రెండు శక్తుల మధ్య పందెం లాంటిది. అన్ని దైవ, వ్యతిరేక శక్తులు భూమి మీదకు చేరుకుని పనిచెయ్యడం ప్రారంభించాయి. అదే విధంగా సరిక్రొత్త, ఉన్నత, ధృడమైన దైవికశక్తి కూడా క్రొత్త జీవనాన్ని ఇవ్వడానికి భూమికి చేరుకొంది, అందువలన ఈ యుద్ధం ఎక్కువ చేదుగాను, హింసాత్మకంగాను, ప్రత్యక్షంగాను చేస్తుంది. కాని ఈ ఘర్షణ నిర్ణయాత్మకం కూడా. అందుకే మానవాళి తొందరగా ఆశించవచ్చు.

భగవంతుని ఆట

ఈ విశ్వంలో అంతా ఈశ్వరుని కేళి

ఎందుకు?

ఎందుకు? అది ఒక రకంగా సంభాషించే విధం! అది అంత వినోదాత్మకంగా అనిపించ లేదా? అలాంటివాళ్ళు చాలామంది (నవ్వు) ఈ ఆట వినోదాత్మకం కాదు అని భావిస్తారు. అయినా ఇది ఒక సంభాషణ విధానం — కొంతమంది చెప్తారు — ఆలోచించకుండానే ఆనందదాయకమని — ఇంకొందరు — "శక్తుల ఆట అని"; అది కదలిక అని అనుకోగలిగితే. అంటే దైవికశక్తులు, దైవిక చైతన్యం, ఈ ప్రపంచాన్ని, ఇందులోని శక్తులను సృష్టించడానికి అవతరించింది. దీని అర్థం అదే, ఇంకేమీ కాదు. నేను మైదానంలోని ఆట గురించి మాట్లాడటం లేదు, దీనిలో ఎంతో గూడార్థం ఉంది

CWM 6:267 — శ్రీమాత

దైవశక్తి అందరిలోను పనిచేస్తుంది

దైవశక్తి అన్నిటా పనిచేస్తుంది, మనిషి మంచిని ఆశించి చేసే తప్పులలోను, చెడు ఆలోచనలు అనువైన విషయాలలో అన్నిటా. మిశ్రమం కానిది ఏదీ లేదు, ఎక్కడా స్వచ్ఛమైన, వాస్తవమైన దైవిక సాధనం ఉండదు; ఎక్కడా దైవికశక్తి మనిషిని ముందుకు తీసుకువెళ్ళడానికి వాడుకోవడం అసంభవం కూడా కాదు. అంటే ఎంతవరకు

అనిశ్చితస్థి ఉంటందో అంతవరకు దైవశక్తి విశ్వమంతా పనిచేస్తుంది. మనిషి "పూర్తి ఉన్మాదం" లోకి వెళితే అది వేరు. అది ఖచ్చితంగా "పూర్తి ఉన్మాదమే" ఎందుకంటే దాని మూలంగా వ్యక్తులు, వాళ్ళ ఆలోచనలు కలిసి ఒక ముద్దలా పేరుకుని తిన్నగా వినాశనానికి – అంటే వాళ్ల యొక్క వినాశనానికి దారితీస్తుంది. నేను బాంబులు, పట్టణాలు లేదా మనుష్యుల వినాశనం గురించి చెప్పడం లేదు, భగవద్గీతలో చెప్పినట్టుగా అసురుడు తన వినాశనాన్ని తనే కొనితెచ్చుకుంటాడు, అదే జరుగుతుంది. అది చాలా దురదృష్టకరం, క్రూరవినాశనం కన్నా ఎప్పుడు రక్షించుకుంటూ, వికసింప చేసుకుంటూ, మార్చుకుంటూ పోవడమే శ్రేయస్కరం. యుద్ధం అతి భయంకరమైనది. దాన్ని ఎంచుకోవడం దారుణం, అది ఘర్షణను భయానకంగా తయారుచేసి శాంతి ద్వారా రక్షించుకోవలసిన వాటిని కూడా ధ్వంసం చేస్తుంది. మనుషులను, వస్తువులనే కాదు, మనుషుల అంతఃకరణను కూడా.

ప్రశ్న: ప్రస్తుత రాజకీయాలలో భారతదేశానికి ప్రత్యేక పాత్ర ఉందా?

ప్రపంచ దేశాలలో భారతదేశానికి ప్రత్యేకంగా నిర్వర్తించవలసిన పాత్ర ఉంది. కాని అది ఆదర్శవంతమైనది, కొన్ని మార్పులను ఆశిస్తుంది. నాకు తెలిసినంత వరకు ఇది ఇంకా జరగలేదు. చిత్తశుద్ధి ఉంటే అంత లోతుకు వెళ్ళకుండా బాహ్యంగానే భారతదేశం తన పాత్రను తను నిర్వర్తించ గలదు

CWM 7:302-03 శ్రీమాత

భూమి మీద జరిగే ప్రతి విషయం ప్రగతి వైపుకి వెళ్ళేదే. అందుకనే యుద్ధాలు ధైర్యాన్ని, నిర్భయత్వాన్ని, ఓర్పును నేర్పే పాఠశాలలు; నిరాకరించే, కాలం చెల్లిన, గతించినవాటిని తరిమివేయడానికి తోడ్పడతాయి, కొత్తవాటికి అవకాశం కల్పిస్తాయి. కురుక్షేత్ర యుద్ధం లాంటివి ధూర్తమైన, వినాశకర జాతులను వదిలించు కోవడానికి, హక్కులను, న్యాయాన్ని స్థాపించడానికి తోడ్పడతాయి. అవి ప్రమాద ఉనికి తెలియచేయడం ద్వారా, తామసికునిలోని ఉదాసీనతను తరిమికొట్టి నిద్రావస్థలో ఉన్న శక్తులను మేలుకొలపవచ్చు. చివరిగా భయానక పరిస్థితులు వెన్నంటి వెళ్ళకుండా, అనాగరిక, హింసాత్మక మార్గాలు కూడా అవసరం లేదనే భావాలను రేకెత్తించి మనిషిని మార్చగలగాలి.

CWM 10:52-53 శ్రీమాత

అనువాదం: రాజకుమారి